

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților

1. Magistrat care deține titlul de doctor în istorie. Instituirea unui tratament juridic diferit între persoanele care dețin titlul de doctor în domeniul în care își desfășoară activitatea profesională de bază și cele care dețin acest titlu în alte domenii, nerelevante pentru această activitate, este justificată în mod obiectiv și rezonabil

(Curtea Constituțională, Decizia nr.689 din 31 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin.(1) și ale art.39 alin.(5) din Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice)

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.14 alin.(1) și ale art.39 alin.(5) din Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Cristian Nicolae Ursulescu în Dosarul nr.7514/2/2017 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.245D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor din Constituție invocate. De asemenea, invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la indemnizația acordată pentru titlul de doctor.

Curtea,
având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr.259 din 26 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr.7514/2/2017, **Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.14 alin.(1) și ale art.39 alin.(5) din Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Cristian Nicolae Ursulescu cu prilejul soluționării unei acțiuni în constatare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că sintagma „dacă își desfășoară activitatea în domeniul în care deține titlul”, cuprinsă în art.14 alin.(1) din Legea nr.153/2017, precum și dispozițiile art.39 alin.(5) din aceeași lege sunt neconstituționale, întrucât creează o discriminare lipsită de o justificare obiectivă și rezonabilă între persoane aflate în situații identice. În speță, invocă situația sa, ca magistrat care deține titlul științific de doctor în istorie și care nu se

poate bucura de indemnizația acordată pentru deținerea acestui titlu, așa cum se bucură magistrații care dețin titlul științific de doctor în drept. Astfel sunt încălcate prevederile constituționale ale art.16 alin.(1) și cele ale art.41 alin.(4) referitoare la egalitatea în drepturi și dreptul la o remunerație egală pentru muncă egală, este înfrânt principiul transparenței mecanismului de stabilire a drepturilor salariale, sunt negate drepturi câștigate, este nesocotit principiul securității juridice și sunt restrânse drepturi fără respectarea condițiilor stabilite de art.53 din Constituție.

6. **Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, întrucât situația acestuia este asemănătoare, dar nu identică cu cea a celorlalți magistrați care primesc indemnizația aferentă titlului științific de doctor, aceștia din urmă fiind titulari ai unui titlu de doctor în drept, spre deosebire de autor, care deține titlul de doctor în istorie. De asemenea, cu privire la condițiile acordării indemnizației pentru deținerea titlului științific de doctor, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr.693 din 17 octombrie 2006.

7. În conformitate cu dispozițiile art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, acestea aplicându-se tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei în mod egal. În același timp, amintește cele reținute în jurisprudența Curții Constituționale, potrivit cărora sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale, nu drepturi

fundamentale, consacrate și garantate de Constituție, iar legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. În acest sens, invocă Deciziile nr. 1601 din 9 decembrie 2010 și nr. 1615 din 20 decembrie 2011.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

Curtea, examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art.14 alin.(1) și ale art.39 alin.(3) din Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora:

- Art.14 alin.(1): „*Personalul care deține titlul științific de doctor beneficiază de o indemnizație lunară pentru titlul științific de doctor în cuantum de 50% din nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, dacă își desfășoară activitatea în domeniul pentru care deține titlul. Cuantumul salarial al acestei indemnizații nu se ia în calcul la determinarea limitei sporurilor, compensațiilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor prevăzută la art.25.*”;

- Art.39 alin.(5): „Sporul pentru titlul științific de doctor, acordat ca sumă compensatorie sau ca spor la salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare, după caz, de la data aplicării prevederilor prezentei legi nu se mai acordă, personalul care deține titlul științific de doctor, indiferent de data obținerii acestuia, beneficiind de prevederile art. 14.”

12. Autorul excepției consideră că aceste texte de lege contravin următoarelor prevederi din Constituție: art.1 alin.(3) și (5) privind statul român și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art.16 alin.(1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art.41 alin.(4), prin care se statuează că „La muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații” și art.53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică, în esență, dispozițiile art.14 alin.(1) din Legea-cadru nr.153/2017 întrucât stabilesc o condiție pentru acordarea indemnizației pentru deținerea titlului științific de doctor referitoare la domeniul în care își desfășoară activitatea. Astfel, deși autorul excepției deține titlul de doctor în istorie, nu beneficiază de această indemnizație, întrucât are funcția de procuror și se consideră discriminat în raport cu colegii magistrați care dețin titlul de doctor în drept și care beneficiază de acest drept.

14. Totodată, Curtea constată că, anterior intrării în vigoare a Legii nr.153/2017, autorul excepției a beneficiat de acordarea sporului pentru titlul științific de doctor și consideră că dispozițiile de lege care stabilesc că acest spor nu se mai acordă aduc atingere unui drept câștigat și afectează caracterul previzibil al legii. În același timp, autorul excepției consideră că diminuarea drepturilor sale salariale, ca urmare a încetării acordării sporului pentru titlul de doctor, s-a realizat

cu încălcarea prevederilor art.53 din Constituție.

15. Față de aceste critici, Curtea reține că, prin dispozițiile art.14 și ale art.39 alin.(5) din Legea-cadru nr.153/2017, legiuitorul a înlocuit reglementarea anterioară referitoare la acordarea sporului pentru titlul științific de doctor cu o nouă reglementare, prin care se prevede acordarea unei indemnizații pentru titlul științific de doctor. Condițiile acordării acestui drept cer ca beneficiarul să își desfășoare activitatea funcției de bază în domeniul pentru care deține titlul.

16. Referitor la indemnizația pentru titlul științific de doctor, Curtea, în acord cu cele statuate anterior prin Decizia nr. 1520 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.896 din 22 decembrie 2009, și Decizia nr. 329 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.511 din 14 august 2013, arată că aceasta reprezintă un drept salarial suplimentar, care nu aparține sferei drepturilor și libertăților fundamentale. Prin urmare, acordarea acestui drept depinde în exclusivitate de opțiunea legiuitorului. Mai mult, având în vedere că acest drept se acordă din fonduri publice, legiuitorul, raportându-se la resursele financiare disponibile, stabilește condițiile de acordare a indemnizației pentru titlul științific de doctor, iar atunci când aceleași teameuri o impun poate dispune suspendarea dreptului sau chiar încetarea acordării acestuia.

17. Desigur, libertatea de reglementare a legiuitorului este limitată de prevederile constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, astfel că toți cetățenii care îndeplinesc condițiile acordării indemnizației pentru titlul științific de doctor trebuie să se bucure în mod egal de acest drept. Deosebiri de tratament juridic nu pot fi justificate decât de existența unor situații care, în mod obiectiv și rezonabil, justifică aplicarea unor astfel de diferențieri între diversele categorii de persoane.

18. În ceea ce privește însă cerința legală care condiționează acordarea indemnizației pentru titlul științific de doctor de desfășurarea activității funcției de bază într-un domeniu pentru care înalta calificare profesională dobândită prin obținerea acestui titlu prezintă relevanță, Curtea apreciază că aceasta se sprijină pe evidente rațiuni obiective, ce vizează înseși temeiurile pentru care acest drept este acordat. Astfel, Curtea observă că, prin reglementarea indemnizației pentru titlul științific de doctor, legiuitorul recunoaște și recompensează contribuția profesională deosebită pe care o persoană care a obținut titlul de doctor se presupune că o are în domeniul în care își desfășoară activitatea profesională. În concepția legiuitorului, simpla calificare a unei persoane în diverse domenii de activitate, chiar dacă se face la un nivel superior, nu justifică *per se* acordarea acestei indemnizații dacă nu este valorificată în activitatea profesională de bază. Prin urmare, instituirea unui tratament juridic diferit între persoanele care dețin titlul de doctor în domeniul în care își desfășoară activitatea profesională de bază și cele care dețin acest titlu în alte domenii, nerelevante pentru această activitate, este justificată în mod obiectiv și rezonabil.

19. Curtea apreciază că cele reținute în jurisprudența sa referitor la faptul că indemnizația pentru titlul științific de doctor nu reprezintă un drept de sorginte constituțională, legiuitorul având competența exclusivă de a stabili

condițiile de acordare a acestui drept, răspund și criticilor vizând existența unui drept anterior câștigat, precum și cele privind pretinsa încălcare a prevederilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin. (1) lit. A. d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

Curtea Constituțională,
În numele legii,
Decide:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cristian Nicolae Ursulescu în Dosarul nr.7514/2/2017 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.14 alin.(1) și ale art.39 alin.(5) din Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2019.

2. Un procuror care, odată cu numirea sa în cadrul DIICOT, a îndeplinit atribuțiile specifice și a fost salarizat conform procurorilor de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nu a dobândit și gradul profesional de procuror de Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, deoarece acesta poate fi dobândit numai prin concurs

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 3033 din 27 septembrie 2018, dosar nr. 904/1/2018)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin Hotărârea nr.326 din data de 20.03.2018, Plenul Consiliului Superior al

Magistraturii a respins solicitarea formulată de AB, procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Giurgiu, de recunoaștere a gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În motivarea hotărârii s-a reținut că domnul procuror AB funcționează în prezent la Parchetul de pe lângă Tribunalul Giurgiu. La data de 30.11.2004 a fost transferat din funcția de procuror șef al Biroului de combatere a criminalității organizate și antidrog al Parchetului de pe lângă Tribunalul Giurgiu în funcția de procuror șef al Biroului Teritorial Giurgiu din cadrul Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism de la nivelul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

La data de 01.09.2006, domnul procuror AB și-a încetat activitatea la Direcția de investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, fiind eliberat, la cerere, din funcția de conducere și transferat la Parchetul de pe lângă Tribunalul Giurgiu, prin Hotărârile nr. 197/2006 și nr. 198/2006 ale Secției pentru procurori a Consiliul Superior al Magistraturii.

Soluția de respingere a cererii a fost fundamentată pe considerente legate de procedurile speciale prevăzute de dispozițiile art. 75 alin.(4)–(8) din Legea nr.304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile art. 75 alin.(11) din același act normativ, potrivit cărora, la data încetării activității în cadrul Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorul revine la parchetul de unde provine sau la alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii.

Prin cererea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție, la data de 02.04.2018, contestatorul AB a solicitat anularea Hotărârii nr.326/2018 a Plenului CSM și obligarea intimatului la recunoașterea

gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta curte de Casație și Justiție

Prin întâmpinarea depusă la dosar, Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea contestației, ca nefondată, cu motivarea că, respingând cererea de recunoaștere a gradului profesional de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a interpretat corect și a făcut distincția cuvenită între noțiunile de “numire în cadrul Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism” și “promovare”, legea prevăzând condiții și proceduri diferite pentru cele două instituții.

Pentru numirea în cadrul Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, legea nu prevede condiția gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și nici pe aceea a funcționării efective la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau la structura specializată menționată.

Astfel, la data încetării activității la această structură specializată, procurorul se întoarce la parchetul de unde provine sau la un alt parchet la care are dreptul să funcționeze, drept ce se determină în raport cu gradul profesional pe care îl deține (art.75 alin.(11) din Legea nr.304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare).

În motivarea contestației a fost criticată hotărârea Plenului CSM și s-a arătat că numirea contestatorului la DIICOT, ca procuror specializat, îndeplinind atribuții specifice și fiind remunerat cu salariul prevăzut pentru procurorii de la Parchetul Înaltei Curți de Casație și Justiție a avut și are ca efect dobândirea gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, potrivit cu prevederile legale în vigoare la data numirii, respectiv Legea

nr.508/2004, dată fiind urmarea procedurii specifice de selecție și desfășurare a activității corespunzătoare.

Referitor la invocarea în hotărârea contestată a dispozițiilor art.75 alin.1 din Legea nr.303/2004, contestatorul a precizat că numirea procurorilor la parchetele de unde provin nu are sensul unei echivalențe între această noțiune și imposibilitatea procurorilor de a dobândi gradul profesional corespunzător Parchetului Înaltei Curți, dimpotrivă, revenirea procurorilor la parchetele de unde provin poate avea loc, fără ca dreptul la gradul profesional corespunzător parchetului de pe lângă instanța supremă dobândit prin numire, să se stingă și că procurorii DIICOT cărora li s-a recunoscut gradul profesional dobândit prin numire pot să rămână și la Parchetul de pe lângă Înalta Curte dacă nevoile acestui parchet impun, neexistând o interdicție legală în acest sens.

A fost depusă la dosar Hotărârea nr.326/ 20.03.2018 a Plenului CSM, Ordinele privind traseul profesional și practică judiciară.

După examinarea hotărârii atacate, a înscrisurilor depuse și a dispozițiilor legale incidente în speță, contestația va fi respinsă pentru considerentele prezentate în cele ce urmează.

Argumente de fapt și de drept

Prin Ordinul nr. 448/2004 al Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, contestatorul a fost delegat în funcția de procuror șef al Biroului de Combaterea Criminalității Organizate și Antidrog din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Giurgiu, iar prin Ordinul 2281/C din 23.08.2004 al Ministrului Justiției a fost promovat în funcția de procuror șef al aceleiași structuri.

Prin Hotărârea nr.248/30.09.2004 a Consiliului Superior al Magistraturii a fost transferat în funcția de procuror șef al Biroului Teritorial Giurgiu din cadrul

Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism de la nivelul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

Principalul argument invocat de contestator a fost acela că prin numirea în cadrul DIICOT a obținut gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar la data încetării activității în cadrul DIICOT, conform art.75 alin.11 din Legea nr.304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, procurorul revine la parchetul de unde provine sau la un alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii.

Conform art.43 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, promovarea procurorilor se face numai prin concurs, organizat la nivel național, în limita posturilor vacante la parchete (inclusiv la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție), cu respectarea condițiilor imperative prevăzute de lege.

În raport de aceste prevederi se constată că numirea procurorilor în cadrul DIICOT nu presupune promovarea acestora la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, numirea în cadrul DIICOT fiind reglementată de art.75 alin.3-8 din Legea nr.304/2004, iar a împărtăși punctul de vedere al contestatoarei ar însemna să se eludeze prevederile legale referitoare la promovarea prin concurs.

În lipsa unei prevederi legale exprese care să precizeze că prin numirea unui procuror în cadrul DIICOT acesta dobândește gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte, atunci nu se poate presupune că dobândirea gradului se face numai prin numire. Mai mult, legea prevede în mod explicit că, la încetarea activității în cadrul DIICOT, procurorul revine la parchetul de unde provine sau la alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii.

De altfel, Legea nr.304/2004 a fost modificată și completată prin OUG nr.56/27.05.2009 și prin art.75 alin.11¹ s-a prevăzut că „*de la data revenirii la parchetul de unde provin sau la alt parchet unde au dreptul sa funcționeze potrivit legii, procurorii care au activat în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizata si Terorism își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul acestei direcții*”.

Este adevărat că, așa cum susține și contestatorul, odată cu numirea sa în cadrul DIICOT a îndeplinit atribuțiile specifice, a fost salarizat conform procurorilor de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție dar aceasta nu înseamnă că a dobândit și gradul profesional de procuror de Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, deoarece acesta poate fi dobândit numai prin concurs.

În privința practicii instanței supreme invocată de către contestator se poate constata că aceasta este anterioară modificărilor aduse Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară prin OUG nr.56/2009.

După modificările aduse legii de organizare judiciară în anul 2009 practica Înaltei Curți – Secția contencios administrativ și fiscal a fost constantă în sensul respingerii cererilor de acordare a gradului profesional ca urmare a numirii în cadrul structurilor DIICOT sau DNA.

Astfel, în jurisprudența sa, instanța supremă a arătat că prin modificările aduse în 2009, legiuitorul a intervenit pentru a înlătura inechitatea creată în sistem când, anterior acestor modificări, procurorii care au activat în cadrul DIICOT sau DNA obțineau recunoașterea gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte, fără să urmeze

procedurile legale de concurs pentru avansarea în grad profesional.

De altfel, prin Decizia Curții Constituționale nr.545/2011 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 alin. (11¹) și art. 87 alin.(9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară instanța de control constituțional s-a referit la jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art.14 privind interzicerea discriminării din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (de exemplu, prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în cauza *Marckx împotriva Belgiei*, și prin Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în cauza *Burden împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*).

S-a făcut referire la Hotărârea din 6 aprilie 2000, pronunțată în cauza *Thlimmenos împotriva Greciei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului care a statuat că dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a exista justificări obiective și rezonabile (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 28 octombrie 1987, pronunțată în cauza *Inze împotriva Austriei*), ci și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără a exista justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite și s-a considerat că susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate, în sensul că dispozițiile de lege criticate creează discriminări față de magistrații care, părăsind structurile specializate (DIICOT sau DNA) înainte de intrarea în vigoare a OUG nr.56/2009, și-au păstrat gradul profesional și salarizarea corespunzătoare Parchetului

de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu pot fi primite, deoarece, dimpotrivă, dispozițiile de lege criticate au fost introduse tocmai pentru a elimina inechitățile din sistem.

Temeiul legal al soluției Înaltei Curți asupra contestației

Față de jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios

administrativ și fiscal și de jurisprudența Curții Constituționale după intrarea în vigoare a OUG nr.56/2009, în temeiul dispozițiilor art.29 alin.7 din Legea nr.317/2004, Înalta Curte constată că hotărârea contestată a fost dată cu respectarea prevederilor legale și, de aceea, contestația va fi respinsă ca nefondată.

3. Magistratul detașat la o instituție publică din afara sistemului judiciar își păstrează calitatea de magistrat, însă detașarea are în privința acestuia valențele juridice consacrate de dreptul comun în materie, respectiv beneficiul tuturor drepturilor prevăzute de lege pentru funcția de subsecretar de stat pe care o ocupa. Or, între aceste drepturi se include și indemnizația de reprezentare pentru procurarea de efecte personale, indemnizație care se acordă întregului Corp diplomatic și consular al României

(Curtea de Apel București, Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Decizia civilă nr.5570 din 2 decembrie 2019, dosar nr. 4296/3/2018)

Deliberând asupra apelului civil de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 15.10.2018 pe rolul Tribunalului București - Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 34296/3/2018, reclamantul PR a chemat în judecată pe pârâtul Ministerul Afacerilor Externe, solicitând obligarea acestuia să-i plătească indemnizația de reprezentare pentru procurarea de efecte personale aferentă perioadei 19.01.2013-30.06.2018, corespunzătoare drepturilor salariale de care a beneficiat în perioada detașării, sumă actualizată cu rata inflației și la care se va aplica dobânda legală penalizatoare până la data plății efective, precum și la plata cheltuielilor de judecată. În temeiul art. 27 alin. (3) din OG nr.137/2000, republicată, reclamantul a solicitat citarea în cauză a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Prin sentința civilă nr. 2054 din data de 10.04.2019, pronunțată de Tribunalul București, a fost admisă excepția

prescripției dreptului la acțiune și, în consecință, a fost respinsă acțiunea pentru pretențiile anterioare datei de 10.10.2015 ca fiind prescrisă; a fost respinsă în rest acțiunea formulată de reclamantul PR împotriva pârâtului Ministerul Afacerilor Externe, în contradictoriu cu expertul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, ca fiind neîntemeiată.

În considerentele hotărârii s-a arătat că excepția prescripției dreptului la acțiune este întemeiată prin raportare la prevederile art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, republicat, la data înregistrării cererii pe rolul instanței, 10.10.2018, fiind prescrise pretențiile vizând drepturile salariale anterioare datei de 10.10.2015.

În ceea ce privește fondul cauzei, prima instanță a constatat că reclamantul, procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul București, a fost detașat la Ministerul Afacerilor Externe, în funcția de Agent guvernamental pentru Curtea de Justiție a Uniunii Europene în perioada

19.01.2013-16.05.2018 și pe funcție de execuție în perioada 17.05.2018-30.06.2018.

Dispozițiile art. 31¹ din Legea nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și instituturile culturale românești din străinătate, cu modificările și completările ulterioare, prevăd: „(1) Membrii Corpului diplomatic și consular al României beneficiază, anual, de o indemnizație de reprezentare în lei, pentru procurarea de efecte personale, al cărui quantum se situează la nivelul salariului de bază corespunzător funcției de încadrare. (2) Condițiile de acordare a indemnizației de reprezentare se stabilesc prin ordin al ministrului afacerilor externe”.

S-a considerat că detașarea reclamantului în cadrul Ministerului Afacerilor Externe s-a efectuat în baza dispozițiilor art.58 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde la alin.(3) teza a II-a se prevede că atunci când salariul și celelalte drepturi bănești prevăzute pentru funcția în care este detașat judecătorul sau procurorul sunt inferioare, acesta își păstrează indemnizația de încadrare lunară și celelalte drepturi bănești. Prin urmare, reclamantul a beneficiat pe durata detașării de drepturile aferente funcției de magistrat, drepturi salariale cu mult superioare celor acordate la nivelul Ministerului Afacerilor Externe.

Totodată, dispozițiile art. 12 alin. (1) teza a II-a din OUG nr. 27/2006 prevăd că „dacă indemnizația și celelalte drepturi salariale prevăzute pentru funcția în care sunt delegați sau detașați sunt mai mici, aceștia își păstrează indemnizația de încadrare brută lunară și celelalte drepturi bănești”. Ca excepție, la art. 14 alin. (1) din OUG nr. 27/2006 se prevede: „Judecătorii, procurorii și personalul

asimilat acestora, detașați în funcții de conducere din Administrația Națională a Penitenciarelor, beneficiază, pe durata detașării, pe lângă indemnizația de încadrare brută lunară a funcției de execuție corespunzătoare nivelului instanței sau al parchetului și vechimii pe care o au la data detașării, și de indemnizația de conducere prevăzută de lege pentru funcția de conducere pe care sunt detașați, precum și de drepturile prevăzute în legile speciale”.

Mai mult, în Codul muncii se prevede la art. 47 alin. (2) faptul că „pe durata detașării salariatul beneficiază de drepturile care îi sunt mai favorabile, fie de drepturile de la angajatorul care a dispus detașarea, fie de drepturile de la angajatorul la care este detașat”.

Prin urmare, prima instanță a reținut că magistrații detașați pe oricare altă funcție de conducere sau de execuție, cu excepția celor detașați pe funcții de conducere în cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor, nu vor beneficia și de indemnizația de conducere sau de alte drepturi salariale aferente funcției pe care sunt detașați, ci exclusiv de drepturile salariale mai favorabile, în cazul reclamantului de drepturile salariale aferente funcției de magistrat.

Rezultă că magistrații detașați își păstrează indemnizația de încadrare lunară și celelalte drepturi bănești prevăzute în legea de salarizare și în mod expres prin acte normative speciale, fără a se putea desprinde concluzia că aceștia cumulează aceste drepturi cu cele prevăzute pentru personalul din instituția în care sunt detașați, în lipsă de reglementare expresă (cum este cazul persoanelor prevăzute la art. 14 din OUG nr. 27/2006).

Prima instanță a apreciat că reclamantul putea beneficia de indemnizația de reprezentare doar în virtutea calității sale de subsecretar de stat, care îi oferea în mod automat și calitatea de membru

al Corpului diplomatic și consular al României, nu și în virtutea funcției de magistrat întrucât cuantumul indemnizației de reprezentare nu putea fi stabilit prin raportare la drepturile salariale aferente funcției de magistrat.

Întrucât reclamantul a optat pentru sistemul de salarizare aferent calității sale de magistrat s-a apreciat că este neîntemeiată cererea ca veniturile sale salariale pe perioada detașării în cadrul Ministerului Afacerilor Externe să cuprindă și indemnizația de reprezentare, drept salarial aferent unui alt sistem de salarizare, prevăzut de dispozițiile art. 31¹ din Legea nr. 495/2004.

Totodată, prima instanță nu a reținut ca fiind verosimile susținerile reclamantului din cererea de chemare în judecată, potrivit căreia pârâtul a recunoscut parțial acest drept acordându-i indemnizația pentru o perioadă de 1 an și 4 luni întrucât prin adresa nr. H1/5550 din data de 27.03.2018 emisă de Ministerul Afacerilor Externe se învederează doar modalitatea de calcul a acestei indemnizații, fără a se preciza data de la care se cuvin aceste drepturi bănești. În plus, această adresă nu se coroborează cu nici un alt mijloc de probă administrat în cauză.

În ceea ce privește susținerile reclamantului referitoare la tratamentul discriminatoriu la care a fost supus, prima instanță le-a considerat neîntemeiate întrucât din mijloacele de probă administrate nu a rezultat un comportament discriminatoriu al pârâtului Ministerul Afacerilor Externe, în sensul să fi acordat indemnizația de reprezentare prevăzută de dispozițiile art. 31¹ din Legea nr. 495/2004 altor salariați decât membrilor Corpului diplomatic și consular al României și care să fi fost salariați în baza altui act normativ.

Pe de altă parte, s-a reținut că principiul egalității sau nediscriminării constă în aceea că persoanele care se

găsesc într-o situație identică au dreptul la un tratament identic, fără ca egalitatea să însemne uniformitate. Funcția acestui principiu este aceea de a preveni formularea de distincții arbitrare și de a evita diferențele de tratament juridic fără motive obiective.

În sistemul nostru juridic, principiul analizat se găsește reglementat în art. 16 alin. (1) din Constituție. De asemenea, la art. 2 alin. (1) din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, se prevede că discriminarea reprezintă „orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Astfel, pentru ca o faptă să fie calificată drept discriminatorie trebuie să îndeplinească, cumulativ, mai multe condiții: existența unui tratament diferențiat, manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile); existența unui criteriu de discriminare dintre cele enumerate la art. 2 alin. (1) din OG nr.137/2000, republicată; tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluia scop să nu fie adecvate și necesare; tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege. Tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea

ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Este adevărat că principiul egalității între cetățeni, prin excluderea privilegiilor și discriminării este garantat și prin exercitarea drepturilor economice, sociale și culturale, în special dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare. De aceea, OG nr.137/2000, republicată, prevede că „sunt discriminatorii prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin.(1), față de alte persoane, în afară cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare”.

În aceste condiții, s-a constatat că OG nr.137/2000 prevede expres care sunt faptele și actele de discriminare, precum și criteriile de discriminare. În cauza de față, nu poate fi vorba de aplicarea unui tratament privilegiat sau discriminatoriu, de constatarea unei inegalități, contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Cererea reclamantului de obligare a pârâtului la plata cheltuielilor de judecată a fost respinsă ca neîntemeiată deoarece partea adversă nu a căzut în pretenții, astfel că nu are nicio culpă procesuală care să fi determinat demersul judiciar de față.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul PR la data de 24.06.2019, fiind înregistrat pe rolul Curții de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale la data de 27.06.2019, în dosarul nr. 34296/3/2018.

Prin **cererea de apel** s-a solicitat schimbarea în tot a sentinței civile nr. 2054 din data de 10.04.2019 pronunțată de Tribunalul București, în sensul admiterii cererii de chemare în judecată.

S-a arătat că Tribunalul București a admis excepția prescripției dreptului la acțiune pentru pretențiile anterioare datei de 10.10.2015, însă rejudecarea excepției impune analiza momentului când intimatul-pârât făcea plata indemnizației de reprezentare, de regulă la sfârșitul anului, prin urmare doar de atunci se poate pune problema curgerii termenului de prescripție extinctivă.

Cu privire la fondul cererii, a arătat apelantul-reclamant că este greșită concluzia instanței de fond că nu i se cuvenea indemnizația de reprezentare în calitate de subsecretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe, pe motiv că era magistrat detașat și beneficia doar de regimul de salarizare specific acestei categorii profesionale. Instanța de fond și-a format convingerea plecând de la o ipoteză greșită, ținând cont numai de apărările intimatului-pârât din întâmpinare și fără să administreze probele pe care le-a propus în calitate de parte reclamantă.

Astfel, așa cum a subliniat în cererea de chemare în judecată și în răspunsul la întâmpinare, premisa de la care a plecat în pretenția dedusă judecății a fost tocmai discriminarea (diferența de tratament nejustificată obiectiv și rezonabil) la acordarea indemnizației de reprezentare între magistrați și orice altă categorie de personal din Ministerul Afacerilor Externe. Or, această indemnizație prevăzută de art. 31¹ din Legea nr. 495/2004 era și este acordată de Ministerul Afacerilor Externe tuturor salariaților, atât personalului diplomatic (membri ai Corpului diplomatic și consular al României), cât și celui nediplomatic, cu excepția magistraților detașați. Instanța de fond a omis să verifice acest aspect, deși în răspunsul

la întâmpinare a solicitat emiterea unei adrese către Ministerul Afacerilor Externe pentru a fi clarificate. Neadministrarea acestui mijloc de probă a privat instanța de posibilitatea aflării adevărului.

În esență, instanța de fond a confirmat argumentația intimatului-pârât potrivit căreia dreptul solicitat nu i-a fost recunoscut întrucât avea statut de magistrat și, pe cale de consecință, i se aplica exclusiv legislația de salarizare aferentă profesiei. O asemenea ipoteză nu ia în calcul însă scopul și natura indemnizației de reprezentare care are în vedere exclusiv caracterul de reprezentare diplomatică al activității desfășurate de angajații Ministerului Afacerilor Externe, caracter obiectiv de altfel. Or, tocmai neacordarea acestei indemnizații prin invocarea unor dispoziții legale care nu au legătură cu acest caracter obiectiv al activității de reprezentare constituie o discriminare a magistraților detașați față de alți salariați.

Instanța de fond a recunoscut faptul că a beneficiat de un tratament diferențiat din cauza statutului de magistrat. Invocarea unor dispoziții legale privind salarizarea magistraților nu poate reprezenta însă o justificare obiectivă și rezonabilă pentru aplicarea acestei diferențe de tratament. Aceste drepturi i se cuveneau cel puțin pentru motivul că era subsecretar de stat și membru de drept al Corpului diplomatic și consular al României și, prin urmare, beneficiar al drepturilor prevăzute de art. 31¹ din Legea nr. 495/2004. De altfel, aceste sume de bani se acordau întregului personal din Ministerul Afacerilor Externe (personal diplomatic, personal contractual, funcționari publici, personal detașat etc.), cu excepția magistraților.

Diferența de tratament nu este justificată, având în vedere că unii magistrați detașați la Ministerul Afacerilor Externe desfășurau activitate de reprezentare. În concret, în cadrul atribuțiilor

pe care le-a avut la nivelul Ministerului Afacerilor Externe, ca subsecretar de stat și Agent guvernamental pentru Curtea de Justiție a Uniunii Europene, a desfășurat activități de reprezentare atât la nivel intern (prezentare de puncte de vedere în ședințele de Guvern sau în alte ședințe interministeriale, coordonarea unor asemenea ședințe, reprezentare la conferințe, recepții sau alte activități), cât și extern (reprezentarea Guvernului României în fața Comisiei Europene, a Curții de Justiție a Uniunii Europene și a Tribunalului Uniunii Europene, reprezentare în cadrul altor activități sau reuniuni internaționale etc.). Din enumerarea cu titlu exemplificativ a acestor activități reiese cu atât mai mult faptul că acordarea indemnizației de reprezentare era justificată și în cazul titularului acestei funcții, indiferent de calitatea lui de magistrat.

În plus, instanța de fond nu a luat în considerare opinia Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării și nu a insistat pe lângă această instituție în vederea formulării unui punct de vedere, deși a solicitat acest lucru prin cererea de chemare în judecată.

A mai arătat apelantul-reclamant că instanța a judecat cauza pe fond, deși în practica sentinței apelate a consemnat faptul că procedura de citare a fost nelegal îndeplinită.

Reiterând argumentele care susțin pe fond pretenția sa, apelantul-reclamant a enumerat următoarele: toți salariații din cadrul Ministerului Afacerilor Externe (nu doar membrii Corpului diplomatic și consular al României) beneficiază de o indemnizație de reprezentare pentru procurarea de efecte personale, cu excepția magistraților; indemnizația se acordă la nivelul salariului de bază al funcției de încadrare; indemnizația se acordă pentru procurarea de efecte personale (haine în sensul larg și colocvial al termenului) dat fiind specificul activității

de reprezentare al angajaților Ministerului Afacerilor Externe; există o diferență de tratament cu privire la acordarea indemnizației de reprezentare între magistrații detașați la Ministerul Afacerilor Externe și ceilalți angajați, fără o bază legală și fără o justificare obiectivă și rezonabilă; indemnizația de reprezentare trebuia acordată magistraților detașați la nivelul de salarizare pe care-l aveau conform art. 12 din OUG nr. 27/2006, fiind o completare a drepturilor lor salariale atât ca magistrați, cât și ca angajați ai Ministerului Afacerilor Externe.

Prin **întâmpinarea** formulată de intimatul-pârât Ministerul Afacerilor Externe la data de 26.07.2019 s-a solicitat respingerea apelului ca fiind nefondat și păstrarea hotărârii apelate.

A arătat intimatul-pârât că soluția primei instanțe referitoare la admiterea excepției prescripției dreptului la acțiune este corectă, fiind aplicabile dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, republicat, astfel că pretinderea unor drepturi salariale aferente perioadei anterioare datei de 10.10.2015 (3 ani calculați de la data introducerii acțiunii) este afectată de sancțiunea prescripției extinctive a dreptului la acțiune. Momentul plății indemnizației de reprezentare, respectiv al stingerii obligației Ministerului Afacerilor Externe prin virarea sumei corespunzătoare în contul angajatului beneficiar nu prezintă nicio importanță față de momentul nașterii dreptului material în patrimoniul angajatului, prescripția intervenind pentru ani întregi calendaristici sau pentru fracțiuni de an calendaristic în care s-a datorat acel drept bănesc, în funcție de data întreruperii termenului de prescripție extintivă prin introducerea acțiunii.

Neîntemeiate au fost considerate și criticile apelantului-reclamant cu privire la dezlegarea oferită fondului acțiunii. În acest sens, au fost amintite dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind

statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, precum și cele din art. 12 alin. (1) din OUG nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.

Indemnizația de reprezentare se acordă personalului Ministerului Afacerilor Externe în temeiul dispozițiilor art. 31¹ din Legea nr. 495/2004, însă apelantul-reclamant nu putea beneficia de acest drept întrucât pe perioada detașării a beneficiat de drepturile aferente funcției de magistrat, drepturi mult superioare celor acordate la nivelul Ministerului Afacerilor Externe. De altfel, indemnizația de reprezentare nici nu putea fi calculată la nivelul drepturilor salariale aferente funcției de magistrat, o astfel de interpretare fiind contrară prevederilor legale în vigoare. Indemnizația de reprezentare este un beneficiu ce se acordă exclusiv membrilor Corpului diplomatic și consular al României împreună cu celelalte drepturi salariale ce le revin, acest tip de indemnizație nefăcând parte dintre drepturile salariale ce se acordă judecătorilor și procurorilor.

În ceea ce privește posibilitatea completării salariului apelantului-reclamant aferent funcției de magistrat cu indemnizația de reprezentare, care este un drept salarial acordat altei categorii de personal, au fost amintite dispozițiile art. 12 alin. (1) teza a II-a din OUG nr. 27/2006, precum și dispozițiile art. 47 alin. (2) din Codul muncii, republicat, din interpretarea cărora nu rezultă că judecătorii și procurorii detașați, care beneficiază de drepturile salariale aferente funcției de magistrat, ar putea beneficia (în cazul în care drepturile salariale aferente funcției pe care sunt detașați sunt inferioare celor aferente funcției de pe care sunt detașați) și de drepturi specifice funcției pe care urmează să o ocupe prin detașare. Legiuitorul a făcut referire strict la

drepturile salariale aferente funcției de magistrat, fără a lăsa astfel loc de alte interpretări. Lipsa de echivoc a dispozițiilor legale amintite reiese și din prevederile art. 14 alin. (1) din OUG nr. 27/2006, unde se prevede o excepție: „Judecătorii, procurorii și personalul asimilat acestora, detașați în funcții de conducere din Administrația Națională a Penitenciarelor, beneficiază, pe durata detașării, pe lângă indemnizația de încadrare brută lunară a funcției de execuție corespunzătoare nivelului instanței sau al parchetului și vechimii pe care o au la data detașării, și de indemnizația de conducere prevăzută de lege pentru funcția de conducere pe care sunt detașați, precum și de drepturile prevăzute în legile speciale”.

Prin urmare, dacă legiuitorul a ales să reglementeze în mod expres această situație specifică, din interpretarea textului de lege rezultă *per a contrario* că magistrații detașați pe oricare altă funcție de conducere sau de execuție, cu excepția celor detașați pe funcții de conducere în cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor, nu vor beneficia și de indemnizația de conducere sau de alte drepturi salariale (printre care și indemnizația de reprezentare) aferente funcției pe care sunt detașați, ci exclusiv de drepturile salariale mai favorabile, în cazul reclamantului de drepturile salariale aferente funcției de magistrat.

În completare, s-a menționat că drepturile salariale acordate magistraților detașați în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, conform ordinului ministrului afacerilor externe, sunt exclusiv cele stabilite prin ordin al ministrului justiției, în cazul judecătorilor, respectiv prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazul procurorilor. Pe cale de consecință, în cazul apelantului-reclamant nu putea fi stabilit cuantumul indemnizației de reprezentare prin

raportare la drepturile salariale aferente funcției de magistrat, fiind în prezența unei eronate interpretări a dispozițiilor legale.

Examinând apelul declarat împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță și rejudecând fondul cauzei în limitele prevăzute de art. 477 și următoarele din Codul de procedură civilă, republicat, Curtea constată că este fondat pentru următoarele considerente:

O primă critică de nelegalitate pe care apelantul-reclamant PR o aduce sentinței pronunțate de Tribunalul București vizează procedura de citare a părților care ar fi fost nelegal îndeplinită pentru termenul de judecată din data de 10.04.2019, atunci când au fost închise dezbaterile pe fond, iar pricina a fost reținută în pronunțare. Curtea va alătura acest motiv de apel constatând că mențiunea procedurii de citare nelegal îndeplinită pentru termenul din 10.04.2019 este eronat cuprinsă în practica sentinței, în condițiile în care la dosar se găsesc dovezile de înmânare la data de 29.03.2019 a citațiilor pentru Ministerul Afacerilor Externe și pentru Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării. De asemenea, la dosar se găsește și dovada de înmânare a citației către reclamant, actul de procedură fiind depus la data de 29.03.2019 la cutia poștală de la adresa de domiciliu indicată în cererea de chemare în judecată. Se impune, așadar, concluzia că partea reclamantă a fost legal citată pentru termenul de judecată la care s-a dezbătut pricina, fiind lipsită de temeii susținerea referitoare la nelegalitatea procedurii de citare în fața Tribunalului București.

În ceea ce privește celelalte critici de nelegalitate aduse sentinței de fond referitoare la greșita soluționare a excepției prescripției dreptului la acțiune, precum și la greșita soluționare a fondului cauzei, Curtea de Apel București consideră că în prealabil se impune lămurirea obiectului cauzei. Spre această finalitate, este de

observat, pe de o parte, modalitatea în care reclamantul a formulat obiectul pretenției deduse judecății, anume obligarea pârâtului Ministerul Afacerilor Externe să-i acorde indemnizația de reprezentare la care avea dreptul în perioada 19.01.2013-30.06.2018, perioadă în care a ocupat funcția de Agent guvernamental pentru Curtea de Justiție a Uniunii Europene prin detașare de la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, iar pe de altă parte, faptul că a stabilit cadrul procesual pasiv al acțiunii numai prin raportare la pârâtul Ministerul Afacerilor Externe, însă cu citarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării. Această atragere în proces a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării a fost justificată prin invocarea, între temeiurile de drept ale cererii, și a prevederilor art. 27 alin. (3) din OG nr.137/2000, republicată, iar între temeiurile de fapt și a aspectelor referitoare la discriminarea la care ar fi fost supus în perioada în care a ocupat funcția de subsecretar de stat.

Plecând de la obligația ce revine judecătorului de a se pronunța asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a se depăși limitele investiției, obligație prevăzută imperativ la art. 22 din Codul de procedură civilă, reținând că lucrul cerut este cel care rezultă din obiectul cererii de chemare în judecată în înțelesul rezultat din motivele de fapt și de drept prezentate de partea reclamantă în susținerea acestuia, Curtea de Apel București consideră că domnul PR a investit instanța cu o acțiune în pretenții împotriva instituției publice în care și-a desfășurat activitatea în perioada 19.01.2013-30.06.2018, ca urmare a detașării. Acțiunea în pretenții este îndreptată exclusiv împotriva pârâtului Ministerul Afacerilor Externe și vizează neexecutarea obligației de plată a indemnizației de reprezentare la care au dreptul anual toți angajații ce fac parte din Corpul diplomatic și consular al

României, în temeiul dispozițiilor art. 31¹ din Legea nr. 495/2004.

Nu se poate considera că apelantul-reclamant a dedus judecății o acțiune în despăgubire întemeiată pe dispozițiile art. 27 din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, potrivit cărora „persoana care se consideră discriminată poate formula în fața instanței de judecată o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun”. În cauza de față nu este realizată ipoteza textului de lege menționat anterior deoarece apelantul-reclamant nu a pretins despăgubirea sa pentru un eventual fapt discriminatoriu la care ar fi fost supus de Ministerul Afacerilor Externe, cadru procesual care să fi impus instanței de judecată cercetarea elementelor acțiunii civile în răspundere delictuală, inclusiv practica discriminatorie imputată angajatorului la care a fost detașat, legătura de cauzalitate între tratamentul diferențiat și criteriul de discriminare, etc.

Cum obiectul acțiunii a fost păstrat în planul neexecutării unui drept de natură salarială prevăzut de lege, acesta obligă instanța cu competență în jurisdicția muncii la cercetarea existenței dreptului afirmat în patrimoniul apelantului-reclamant, corelativ cu apărările de fond ale intimatului-pârât asupra inexistenței dreptului. În aceste limite de analiză, faptele de discriminare salarială invocate în cererea introductivă rămân simple motive de fapt ale cererii de plată a indemnizației de reprezentare, iar nu chiar cauză a acțiunii deduse judecății.

În consecință, rejudecarea cauzei în apel se va face în considerarea unei acțiuni în pretenții formulate de un salariat împotriva angajatorului său, acțiune în care se pretinde plata unui drept de natură salarială convenit în virtutea funcției

ocupate și neexecutat pentru perioada în discuție. Calificarea are importanță și pentru verificarea motivului de apel referitor la excepția prescripției dreptului la acțiune, spre această finalitate fiind avute în vedere dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, republicat. Soluția primei instanțe de admitere a excepției prescripției dreptului la acțiune este corectă, un drept salarial neplătit de angajator fiind protejat cu dreptul la acțiune în instanță în favoarea salariatului pe o perioadă de 3 ani de la data scadenței dreptului. Cum însă dreptul la plata indemnizației de reprezentare prevăzută de 31¹ din Legea nr. 495/2004 are o scadență anuală, iar nu lunară asemeni salariului sau indemnizației de încadrare, trebuie considerat că nu este supus prescripției extinctive dreptul la plata indemnizației de reprezentare pentru anul 2015, scadența acestuia fiind 31.12.2015, dată de la care termenul de 3 ani nu era împlinit la data formulării acțiunii. În consecință, Curtea consideră corectă soluția primei instanțe de admitere a excepției prescripției dreptului la acțiune, însă obiectul acțiunii în pretenții este protejat în cauza de față pentru întreg anul 2015, nu numai pentru perioada 10.10.2015-31.12.2015, după cum rezultă din sentința apelată.

În ceea ce privește rejudecarea fondului cauzei, Curtea de Apel București reține că apelantul-reclamant face parte din categoria profesională a magistraților, la data de 19.01.2013 ocupând funcția de execuție de procuror la Pachetul de pe lângă Tribunalul București.

Ca urmare a detașării sale la data de 19.01.2013 în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în privința apelantului-reclamant au devenit aplicabile prevederile art. 58 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu următorul conținut: „(1) Consiliul Superior al Magistraturii dispune detașarea judecătorilor și

procurorilor, cu acordul scris al acestora, la alte instanțe sau parchete, la Consiliul Superior al Magistraturii, Institutul Național al Magistraturii, Ministerul Justiției sau la unitățile subordonate acestuia ori la alte autorități publice, în orice funcții, inclusiv cele de demnitate publică numite, la solicitarea acestor instituții, precum și la instituții ale Uniunii Europene sau organizații internaționale. (2) Durata detașării este cuprinsă între 6 luni și 3 ani. Detașarea se prelungește o singură dată, pentru o durată de până la 3 ani, în condițiile prevăzute la alin. (1). (3) În perioada detașării, judecătorii și procurorii își păstrează calitatea de judecător sau procuror și beneficiază de drepturile prevăzute de lege pentru personalul detașat. Când salariul și celelalte drepturi bănești prevăzute pentru funcția în care este detașat judecătorul sau procurorul sunt inferioare, acesta își păstrează indemnizația de încadrare lunară și celelalte drepturi bănești”.

Rezultă, așadar, că magistratul detașat la o instituție publică din afara sistemului judiciar își păstrează calitatea de magistrat, însă detașarea are în privința acestuia valențele juridice consacrate de dreptul comun în materie, anume art. 45 din Codul muncii, republicat, potrivit căruia „detașarea este actul prin care se dispune schimbarea temporară a locului de muncă, din dispoziția angajatorului, la un alt angajator, în scopul executării unor lucrări în interesul acestuia. În mod excepțional, prin detașare se poate modifica și felul muncii, dar numai cu consimțământul scris al salariatului”.

În cazul de față, prin detașare s-a realizat nu numai o schimbare temporară a locului muncii (ipoteza premisă a detașării), ci și o schimbare a felului muncii pentru că activitatea presupusă de funcția de execuție a procurorului a fost înlocuită cu activitatea specifică Agentului guvernamental pentru Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Prin urmare, începând cu data de 19.01.2013, domnul PR ocupa o nouă funcție de Agent guvernamental al României căreia îi corespunde rangul de subsecretar de stat la noul loc de muncă din cadrul Ministerului Afacerilor Externe, iar aceste modificări au avut loc cu păstrarea statutului de procuror. Modificările amintite au relevanță în cauza pendinte numai pentru perioada de timp neafectată de prescripția extinctivă, deci începând cu anul 2015, iar relația *loc de muncă ocupat prin detașare - funcție ocupată - statut* va fi analizată în planul drepturilor salariale cuvenite.

Ca regulă generală, art. 47 din Codul muncii, republicat, prevede: „(1) Drepturile cuvenite salariatului detașat se acordă de angajatorul la care s-a dispus detașarea. (2) Pe durata detașării salariatul beneficiază de drepturile care îi sunt mai favorabile, fie de drepturile de la angajatorul care a dispus detașarea, fie de drepturile de la angajatorul la care este detașat”.

Deși Codul muncii folosește noțiunea generală „drepturi”, noțiune cu un înțeles larg ce include atât drepturile salariale cât și drepturile extrasalariale, trebuie considerat că salariatul detașat beneficiază de acele drepturi mai favorabile între care se poate face comparație, adică drepturile menționate în clauza salarizare din contractul individual de muncă și cele rezultate din contractul colectiv de muncă aplicabil. Prin urmare, se compară drepturile ce reprezintă contraprestația muncii lunare depuse de salariatul încadrat cu contract individual de muncă la angajatorul la care se face detașarea cu drepturile ce reprezintă contraprestația muncii lunare depuse de salariatul detașat la angajatorul de la care se face detașarea. Este evident faptul că, pentru determinarea drepturilor mai favorabile, comparația nu poate include și acele drepturi cauzate de situația excepțională a schimbării locului obișnuit de muncă și

care reclamă o recompensă excepțională, conform art. 46 alin. (4) din Codul muncii, republicat, prin plata cheltuielilor de transport și cazare, prin plata unei indemnizații de detașare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil. De altfel, legiuitorul nici nu le-a indicat ca drepturi, ci le-a denumit „cheltuieli” care sunt cauzate, în mod evident, de faptul concret al modificării temporare a locului muncii și care nu trebuie acoperite de salariat din drepturile salariale realizate din muncă. Astfel de cheltuieli nu sunt generate în cazul salariatului încadrat la angajatorul la care s-a dispus detașarea tocmai pentru că raportul de muncă stabilit între aceștia a avut în vedere *ab initio* locul de muncă convenit prin contractul individual de muncă. Prin urmare, acest tip de venituri nu intră în mecanismul comparației pentru determinarea drepturilor mai favorabile.

Faptul că art. 47 din Codul muncii, republicat, prevede în favoarea salariatului detașat beneficiul drepturilor mai favorabile, obligația plății acestora revenind angajatorului la care s-a dispus detașarea, nu poate fi considerat ca generând o discriminare pozitivă în favoarea salariatului detașat prin comparație cu salariații angajatorului la care s-a dispus detașarea. Cu atât mai puțin ar putea exista vreo discriminare în considerarea veniturilor extrasalariale la care se referă art. 46 alin. (4) din Codul muncii, republicat, anume cheltuielile de transport și cazare, precum și indemnizația de detașare la care are dreptul salariatului detașat, adică venituri care nu pot intra în comparația presupusă de art. 47 amintit anterior.

Ca o concluzie preliminară desprinsă din legislația muncii în materia detașării, salariatul detașat beneficiază de acele drepturi mai favorabile care reprezintă contraprestația muncii lunare presupuse de funcția sau postul de lucru ocupat.

În cazul de față, locul de muncă al apelantului-reclamant se găsea la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, iar acesta a fost modificat prin detașare la Ministerul Afacerilor Externe. Din punctul de vedere al salarizării, atât locul de muncă inițial, cât și cel detașat sunt incluse în categoria locurilor de muncă ocupate de personal plătit din fonduri publice astfel că trebuie analizată și legislația în materia salarizării acestora.

Conform art. 36 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, „prevederile din actele normative referitoare la detașare, delegare și mutare, acordarea concediilor, la cheltuieli de transport, cheltuieli cu cazarea și locuința rămân în vigoare”. Așadar, în stabilirea drepturilor salariale cuvenite personalului plătit din fonduri publice detașat la un loc de muncă unde personalul este, de asemenea, plătit din fonduri publice trebuie avute în vedere regulile generale aplicabile respectivelor categorii profesionale, precum și eventualele prevederi speciale pentru cazul detașării lor.

În litigiul pendinte, părțile au avut opinii divergente la interpretarea și aplicarea coroborată a dispozițiilor art. 12 din OUG nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției cu art. 31¹ din Legea nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și instituturile culturale românești din străinătate.

La art. 12 din OUG nr. 27/2006 se prevede: „(1) Pe perioada delegării și a detașării, judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcția în care sunt delegați sau detașați. Dacă

indemnizația și celelalte drepturi salariale prevăzute pentru funcția în care sunt delegați sau detașați sunt mai mici, aceștia își păstrează indemnizația de încadrare brută lunară și celelalte drepturi bănești. (2) Drepturile care se acordă pe timpul detașării se suportă de instituția în care persoana în cauză își desfășoară activitatea”.

Pe de altă parte, la art. 31¹ din Legea nr. 495/2004 se prevede: „(1) Membrii Corpului diplomatic și consular al României beneficiază, anual, de o indemnizație de reprezentare în lei, pentru procurarea de efecte personale, al cărei quantum se situează la nivelul salariului de bază corespunzător funcției de încadrare. (2) Condițiile de acordare a indemnizației de reprezentare se stabilesc prin ordin al ministrului afacerilor externe”. În cauză, părțile nu au oferit detalii despre existența ordinului ministrului afacerilor externe la care face referire textul de lege citat.

Din normele juridice citate rezultă regula instituită în privința salarizării magistraților detașați, aceea că „beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcția în care sunt delegați sau detașați”, iar aceste drepturi se plătesc de instituția la care sunt delegați/detașați. Deși are caracter special, reglementarea urmează în esență regula generală aplicabilă salariaților detașați, cuprinsă în art. 47 din Codul muncii.

Prin urmare, în aplicarea dispozițiilor art. 12 din OUG nr. 27/2006, apelantul-reclamant avea, pe toată durata detașării sale la Ministerul Afacerilor Externe, beneficiul tuturor drepturilor prevăzute de lege pentru funcția de subsecretar de stat pe care o ocupa ca urmare a numirii în funcția de Agent guvernamental pentru Curtea de Justiție a Uniunii Europene. Or, între aceste drepturi se include și indemnizația de reprezentare pentru procurarea de efecte personale, indemnizație care se acordă întregului Corp diplomatic și

consular al României (în lipsa unui ordin al ministrului afacerilor externe care să circumstanțieze condițiile de acordare), iar subsecretarii de stat din Ministerul Afacerilor Externe fac parte de drept din Corpul diplomatic și consular al României, pe durata exercitării funcției, după cum rezultă din dispozițiile art. 2 din Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României.

Refuzul intimatului-pârât de a acorda apelantului-reclamant indemnizația de reprezentare pentru anii 2015-2018 nu s-a întemeiat pe o practică discriminatorie între membrii Corpului diplomatic și consular al României și magistrații detașați în minister, fiind nerelevantă în economia litigiului de muncă adresa prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a comunicat instanței de fond că aspectele prezentate în cererea de chemare în judecată „crează prezumția unui tratament discriminatoriu aplicat reclamantului în raport cu ceilalți angajați M.A.E.”

Apărărilor de fond ale intimatului-pârât în proces permit concluzia că refuzul de plată a indemnizației a fost generat de o interpretare deficitară a textului de lege care reglementează drepturile magistratului detașat. Astfel, s-a susținut că, în aplicarea dispozițiilor art. 12 alin. (1) teza a II-a din OUG nr. 27/2006, apelantul-reclamant a beneficiat de drepturile salariale aferente funcției de procuror detașat, mai favorabile decât cele acordate la nivelul Ministerului Afacerilor Externe. S-a făcut distincție între drepturile salariale aferente celor 2 categorii de personal și s-a conchis că indemnizația de reprezentare, ca beneficiu ce se acordă exclusiv membrilor Corpului diplomatic și consular al României, nu poate fi inclusă între drepturile salariale ce se acordă magistraților, cu atât mai mult cu cât se

acordă la nivelul salariului de bază corespunzător funcției de încadrare.

Curtea de Apel București consideră eronat modul în care intimatul-pârât a interpretat normele de drept în discuție. În primul rând, este de observat faptul că apelantul-reclamant a fost încadrat la Ministerul Afacerilor Externe pe funcția de subsecretar de stat, iar nu pe funcția de magistrat, cum se arată în întâmpinare. Faptul că a păstrat statutul de magistrat, implicit salarizarea mai favorabilă, nu semnifică păstrarea chiar a funcției de execuție de procuror, de altfel imposibil de imaginat în structura organizatorică a Ministerului Afacerilor Externe. Ocuparea funcției de subsecretar de stat de către o persoană care păstrează statutul de magistrat are relevanță numai în planul drepturilor salariale convenite pentru activitatea lunară desfășurată, în sensul relevat de art. 12 alin. (1) teza a II-a din OUG nr. 27/2006. Prin urmare, dacă procurorul este detașat pe o funcție pentru care drepturile prevăzute de lege sunt inferioare cuantumului drepturilor prevăzute tot de lege pentru funcția de procuror, așadar dacă aplicarea regulii generale din art. 12 alin. (1) teza I din OUG nr. 27/2006 îi plasează într-o situație dezavantajoasă, remediul oferit de legiuitor, în spiritul reglementării cu caracter general din Codul muncii, este acela al păstrării drepturilor salariale mai favorabile. Comparația se face, însă, numai cu privire la drepturile salariale lunare, adică indemnizația de încadrare brută lunară, sporuri și adaosuri lunare. De altfel, la aceste drepturi salariale lunare a făcut referire și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în ordinul nr. 874/05.04.2019, prin care a stabilit reîncadrarea domnului PR, procuror cu grad corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, clasa de salarizare 105, detașat la Ministerul Afacerilor Externe și care beneficiază începând cu data de 09.04.2015 de drepturi salariale compuse din indemnizație de încadrare lunară, spor pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, spor de confidențialitate și spor pentru condiții deosebite de muncă. Aceleași drepturi salariale au fost preluate în ordinul ministrului afacerilor externe nr. 947/05.06.2019 referitor la încadrarea salarială a domnului PR.

Această stabilire a drepturilor salariale lunare convenite apelantului-reclamant, prin păstrarea în plată a drepturilor aferente funcției de procuror ca urmare a faptului că erau mai favorabile decât cele care ar fi rezultat pentru funcția de subsecretar de stat în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, nu înlătură aplicarea celorlalte drepturi prevăzute de lege pentru funcția pe care era detașat, în cazul de față indemnizația de reprezentare pentru procurarea de efecte personale. În consecință, în temeiul art. 31¹ din Legea nr. 495/2004, Ministerul Afacerilor Externe va fi obligat să plătească apelantului-reclamant indemnizația de reprezentare pentru anii 2015-2018, în cuantumul salariului de bază corespunzător funcției de subsecretar de stat pe care acesta a fost încadrat.

În sarcina intimatului-pârât Ministerul Afacerilor Externe revine și obligația de plată a dobânzii legale de la data de 20.03.2018, când a fost pus în întârziere prin notificarea de plată ce i-a fost adresată de apelantul-reclamant, la data plății efective, în temeiul dispozițiilor art. 1516 coroborat cu art. 1522 alin. (1) din Codul civil, pentru acoperirea daunelor-interese cauzate prin neexecutarea obligației de plată a indemnizației de reprezentare. Daunele-interese cuprind numai dobânda legală, iar nu și actualizarea sumei cu rata inflației câtă

vreame pentru acest din urmă accesoriu al creanței a fost invocată jurisprudența obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție (Decizia nr. 2/2014 pronunțată în recurs în interesul legii, Decizia nr. 21/2015 pronunțată pentru dezlegarea unei chestiuni de drept) prin care s-a unificat practica judiciară în materia acordării daunelor-interese moratorii pentru plata eșalonată a sumelor prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea unor drepturi salariale personalului din sectorul bugetar în condițiile art. 1 și 2 din OUG nr. 71/2009. Or, o astfel de ipoteză nu se regăsește în cauza de față.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 480 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea va admite apelul și va schimba în parte sentința apelată, în sensul admiterii în parte a cererii de chemare în judecată și obligării pârâtului Ministerul Afacerilor Externe să plătească reclamantului indemnizațiile de reprezentare pentru procurarea de efecte personale aferente anilor 2015-2018, în cuantumul salariului de bază corespunzător funcției de subsecretar de stat pe care a fost încadrat, cu dobândă legală de la data de 20.03.2018 la data plății efective. Sentința apelată va fi păstrată cât privește admiterea excepției prescripției dreptului la acțiune pentru pretențiile aferente perioadei anterioare datei de 10.10.2015.

În ceea ce privește cererea apelantului-reclamant de acordare a cheltuielilor de judecată în temeiul dispozițiilor art. 453 din Codul de procedură civilă, deși premisa normei juridice este realizată în sensul că partea pârâtă a pierdut procesul, Curtea de apel va dispune respingerea solicitării ca fiind nefondată întrucât nu s-a făcut dovada niciunei cheltuieli ocazionate de judecata cauzei, nici cu plata vreunui onorariu avocațial, nici a unei cheltuieli de altă natură.

4. Numai hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor pot fi atacate cu contestație direct la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii care vizează numire într-o funcție de conducere la o instituție care nu face parte din sistemul instanțelor judecătorești, respectiv Inspekția Judiciară, nu se referă la o astfel de situație

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 6018 din 28 noiembrie 2019, dosar nr.1958/1/2019)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cadrul procesual

Prin cererea înregistrată la data de 22.07.2019 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, reclamanta Asociația „Inițiativa pentru Justiție” a solicitat suspendarea executării Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.82 din 15 mai 2019 până la pronunțarea instanței de fond.

Cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

În motivarea cererii, reclamanta susține că are interes în promovarea acestei cereri, precum și calitate procesuală activă, deoarece i-a fost încălcat dreptul de a participa la lucrările Plenului în momentul luării hotărârii atacate.

Pe fond, consideră că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiilor art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 pentru a opera suspendarea actului administrativ.

2. Apărarea formulată de intimatul Consiliul Superior al Magistraturii

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare, prin care invocă excepția lipsei de interes în promovarea cererii de chemare în judecată, iar în subsidiar, respingerea cererii ca neîntemeiate.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra excepției necompetenței materiale

Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.82 din 15 mai 2019 s-au validat rezultatele finale ale concursului pentru ocuparea postului de inspector șef al Inspekției Judiciare, desfășurat la data de 27 martie 2019 și a fost numit domnul judecător NL în funcția de inspector șef al Inspekției Judiciare, pentru un mandat de 3 ani începând cu data de 15.05.2019.

Sub aspectul competenței materiale a Înaltei Curți de a soluționa în primă instanță cererea, urmează a se analiza dacă hotărârea respectivă se circumscrie prevederilor art.29 alin.(4)-(9) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

Potrivit art.29 alin.(4)-(9) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii:

„Art. 29. – (...) (4) Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii, în plen și în secții, se iau prin vot direct și secret și se motivează. (5) Hotărârile plenului privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor se redactează în cel mult 20 de zile și se comunică de îndată. (6) Hotărârile prevăzute la alin. (5) se publică în Buletinul Oficial al Consiliului Superior al Magistraturii și pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii în termen de 10 zile de la redactare. (7) Hotărârile prevăzute la alin. (5) pot fi atacate cu contestație de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a

Înaltei Curți de Casație și Justiție. Contestația se judecă în complet format din 3 judecători.”

Rezultă că, potrivit art.29 alin.(5) și (7) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, numai hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor pot fi atacate cu contestație direct la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Se observă, astfel, că hotărârea contestată în prezenta cauză nu se încadrează în ipoteza reglementată de art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004, întrucât nu este o hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii care să vizeze cariera magistraților, ci o hotărâre de numire într-o funcție de conducere la o instituție care nu face parte din sistemul instanțelor judecătorești, respectiv Inspekția Judiciară.

Conform art. 65 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, Inspekția Judiciară funcționează ca structură cu personalitate juridică în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, având atribuțiile prevăzute de acest act normativ.

În consecință, hotărârea privind validarea în funcția de inspector șef al

Inspekției Judiciare, ce formează obiectul cauzei, se circumscrie noțiunii de act administrativ, în sensul art.2 alin.(1) lit.c) din Legea nr.554/2004 și, întrucât potrivit statutului depus la filele 23-29 dosar, reclamanta este o persoană juridică de drept privat, independentă, non-profit, neguvernamentală și apolitică, devin incidente normele de competență prevăzute de art.10 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004, potrivit cărora:

„(1) Litigiile privind (...) actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale, (...) se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, dacă prin lege organică specială nu se prevede altfel. (...) (3) Reclamantul persoană fizică sau juridică de drept privat se adresează exclusiv instanței de la domiciliul sau sediul său.”

Prin urmare, fiind vorba despre un act emis de o autoritate centrală – Consiliul Superior al Magistraturii – este atrasă competența curții de apel, iar în considerarea faptului că reclamanta are sediul în localitatea Corabia, județul Olt, localitate din raza de competență a Curții de Apel Craiova, aceasta este competentă să soluționeze cauza de față.

5. Cerere de transfer formulată de un procuror. Post vacant aferent unei funcții de conducere. Transformarea acestuia într-un post de execuție este de natură a perturba activitatea parchetului, în lipsa altor posturi vacante, considerându-se oportun ca postul să fie ocupat prin concursul organizat pentru funcțiile de conducere

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 5765 din 21 noiembrie 2019, dosar nr. 79/35/2019)

Asupra recursului de față;
Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Oradea – Secția a II-a civilă, de

contencios administrativ și fiscal, reclamantul ST a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, în principal, anularea Hotărârii Secției pentru Procurori nr.599/23.10.2018 și a Adresei Consiliului Superior al Magistraturii nr.23780/

18.01.2019 și, pe cale de consecință, obligarea pârâtului la emiterea unei hotărâri prin care să aprobe transferul său de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Oradea la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea.

În subsidiar, a solicitat anularea Hotărârii Secției pentru Procurori nr.599/23.10.2018 și a Adresei Consiliului Superior al Magistraturii nr.23780/18.01.2019 și, pe cale de consecință, transferul său de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Oradea la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea.

2. Hotărârea primei instanțe

Curtea de Apel Oradea – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr.84 din 23 aprilie 2019, a admis acțiunea formulată de reclamant și, în consecință, a anulat Hotărârea nr.599/23.10.2018 și Adresa nr. 23780/18.01.2019 și a obligat pârâtul la emiterea unei hotărâri prin care să aprobe cererea de transfer a reclamantului, de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Oradea la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea.

3. Calea de atac exercitată

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, pentru motivul de casare prevăzut de art.488 alin.(1) pct.8 din Codul de procedură civilă.

Recurentul-pârât susține că actul administrativ atacat este motivat de o manieră ce garantează legalitatea și previzibilitatea măsurilor dispuse de Consiliul Superior al Magistraturii și că sentința de fond a aplicat greșit normele de drept material incidente în speță, respectiv art.60 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, art.1 și 3 din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția

de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, aprobat prin HPCSM nr.193/2006.

Arată recurentul-pârât că normele care reglementează transferul au caracter speculativ și conferă doar o vocație în sensul arătat, fără a crea, în mod automat un drept solicitantului.

Gestionarea resurselor umane în sistemul judiciar reprezintă atributul recurentului-pârât, astfel încât ocuparea posturilor vacante trebuie să se raporteze la rațiunile și necesitățile acestui sistem, pentru evitarea provocării unor grave disfuncționalități în activitatea unităților de parchet implicate.

Astfel, contrar celor reținute de prima instanță, recurentul-pârât arată că analiza cererii de transfer formulată de reclamat, s-a făcut prin prisma criteriilor legale.

Din modalitatea de reglementare a art.3 din Regulament, rezultă că unul dintre criteriile avute în vedere la soluționarea cererilor de transfer este cel care vizează asigurarea activității, iar lipsa posturilor de execuție în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Oradea și faptul că postul de conducere, de șef de secție era util pentru transfer au fost avute în vedere la luarea deciziei.

Totuși, Secția pentru procurori a CSM a apreciat oportun ca un post de procuror șef secție urmărire penală să fie ocupat de un procuror care să își asume atribuțiile de conducere și care să ocupe funcția de conducere, prin numire, conform dispozițiilor legale.

Se mai arată că toate cererile de transfer soluționate prin hotărârile la care s-a referit intimatul-reclamant în motivarea plângerii prealabile, au vizat situații în care, pe lângă postul de conducere vacant, mai exista cel puțin un post de execuție vacant, util pentru transfer.

De asemenea, recurentul-pârât consideră că practica soluționării cererilor de transfer de către Secția pentru judecători nu poate fi analizată și opusă

celeia a Secției pentru procurori, deoarece se referă la gestionarea unei cariere diferite.

Prin urmare, recurentul-pârât susține că nu era oportună ocuparea prin transfer a unicului post vacant aferent unei funcții de conducere de către un procuror cu funcție de execuție care a funcționat timp de opt ani în cadrul unui parchet de pe lângă judecătoria și care nu a exercitat, în fapt, atribuțiile specifice funcției de procuror șef secția urmărire penală, prevalând interesul public al instituției.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

În ceea ce privește excepția nulității recursului, invocată de intimatul-reclamant, se reține că aceasta este neîntemeiată, având în vedere că susținerile recurentului-pârât se încadrează în motivul de casare prevăzut de art.488 alin.(1) pct.8 din Codul de procedură civilă invocată, normele de drept material considerate a fi aplicate în mod greșit, fiind cele ale art.60 din Legea nr.303/2004 și art.1 și 3 din HPCSM nr.193/2006.

2. Analiza motivelor de casare.

Din actele dosarului, Înalta Curte reține că prin Hotărârea nr.599/ 23.10.2018 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a fost respinsă cererea intimatului-reclamant prin care s-a solicitat transferul de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Oradea la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea sau la Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor.

În ceea ce privește cererea de transfer la Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor s-a constatat lipsa posturilor vacante.

În privința Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Oradea a rezultat că sunt ocupate toate posturile de execuție, fiind vacant un post de conducere, procuror șef secție urmărire penală.

Secția pentru procurori, deși a constatat că postul de conducere poate fi ocupat prin transfer, a apreciat că este

oportun, în conformitate cu practica sa constantă, ca postul de conducere să fie ocupat de procurori care exercită funcții de conducere.

Prin răspunsul la plângerea prealabilă formulată, s-a explicat faptul că unul dintre criteriile ce trebuie luate în considerare la soluționarea cererilor de transfer, este cel care vizează desfășurarea unei activități optime la toate unitățile de parchet.

Prima instanță, admitând acțiunea formulată de reclamant reține că cererea de transfer a fost analizată prin prisma oportunității ocupării funcției de conducere de o persoană care să își asume atribuțiile specifice și care să ocupe funcția prin numire și nu din perspectiva ocupării unei funcții de execuție, în conformitate cu disp. art.3 din Regulament, lipsind motivarea actului atacat sub acest aspect.

Aceleași susțineri sunt formulate și prin întâmpinarea intimatului-reclamant depusă în calea de atac a recursului.

Înalta Curte, analizând criticile formulate, prin prisma disp. art.488 alin.(1) pct.8 Cod procedură civilă, precum și apărările intimatului, apreciază că sunt întrunite în speță motivele de nelegalitate invocate.

Astfel cum reține și prima instanță, gestionarea resurselor umane în sistemul judiciar este atributul Consiliului Superior al Magistraturii, însă la luarea deciziilor, autoritatea este obligată să acorde prioritate necesităților sistemului judiciar, interesul public prevalând față de interesul particular.

În materia transferului magistraților, disp. art.3 din Regulament obligă autoritatea să aibă în vedere anumite criterii.

În speță, recurentul-pârât în mod corect a optat să nu mai analizeze criteriile prevăzute la art.3, deoarece a considerat că nu este oportun ca un post de conducere de șef de secție urmărire

penală să fie ocupat de un procuror ce nu poate îndeplini atribuțiile specifice funcției de conducere.

Recurentul-pârât s-a aflat în marja de apreciere conferită de dispozițiile legale în vigoare, în sensul de a aprecia dacă un post de conducere poate fi ocupat de un procuror ce va desfășura o activitate de execuție.

Recurentul-pârât are dreptul și obligația de a analiza o cerere de transfer, de exemplu și prin prisma oportunității, care, în realitate, este o dimensiune a legalității actelor administrative.

Acest drept, care reprezintă totodată și o obligație a autorității nu a fost contestat de instanța de fond sau de intimatul-reclamant.

Astfel că, în ipoteza în care analiza cererii nu poate trece de exigența oportunității admiterii acestuia, recurentul-pârât nu este obligat să analizeze și criteriile concrete prevăzute de art.3 din Regulament.

Hotărârea nr.599/23.10.2018 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii conține însă o singură frază care motivează soluția adoptată, de respingere a cererii de transfer, pe considerentul că în mod constant, Secția pentru procurori a CSM a apreciat ca fiind oportun ca toate posturile de conducere de la parchete să fie ocupate de procurori care exercită funcții de conducere.

Motivarea hotărârii atacate a fost considerată de prima instanță ca insuficientă și neconformă cu rigorile cuprinsului unui act administrativ, mai ales că nu pot fi luate în considerare explicații din înscrisuri anterioare sau ulterioare acestora.

Înalta Curte constată că, în principiu, motivarea actului administrativ trebuie să existe chiar în interiorul acestuia, însă în speță, hotărârea atacată a fost precedată de informații/ acte care au condus la adoptarea soluției, iar plângerea prealabilă și soluționarea acesteia, fac parte din procedura impusă de lege.

Așadar, în mod greșit, prima instanță a considerat că nu pot fi avute în vedere informațiile sus-menționate.

Cu privire la motivarea actului administrativ atacat, Înalta Curte apreciază că, deși aceasta este extrem de sumară, reprezintă, în realitate, esența hotărârii adoptate.

Din actele dosarului, reiese că în realitate, cererea de transfer analizată nu a primit avizul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Oradea, exprimându-se opinia că postul în discuție, este singurul post liber în statul de funcții și pentru ocuparea lui, solicitantul ar trebui să îndeplinească condițiile prevăzute de art.48, 49 și 50 din Legea nr.303/2004, transferul nefiind o modalitate de a ocupa o funcție de conducere.

În aceste condiții, transformarea unui post de conducere într-un post de execuție ar perturba activitatea parchetului, în lipsa altor posturi vacante, considerându-se oportun ca postul să fie ocupat prin concursul organizat pentru funcțiile de conducere.

Referitor la practica secției, intimatul-reclamat a exemplificat anumite hotărâri prin care s-a aprobat transferul, deși postul era aferent unei funcții de conducere, însă situațiile nu sunt comparabile, deoarece pe lângă acest post mai existau posturi de execuție vacante.

În privința hotărârilor prin care s-a aprobat transferul unor judecători, Înalta Curte reține că acestea nu pot fi avute în vedere, de asemenea, situațiile nefiind comparabile.

Față de acestea, Înalta Curte susține că prin hotărârea atacată, emitentul acesteia și-a exercitat dreptul de apreciere în limitele impuse de lege, a apreciat corect asupra necesităților din sistemul judiciar, actul administrativ emis este motivat corespunzător, urmând ca în temeiul art.496 din Codul de procedură civilă, coroborat cu art.20 din Legea

nr.554/2004, modificată și completată, să se dispună admiterea recursului, casarea sentinței atacate și, în rejudecare, respingerea contestației ca neîntemeiată.

6. Rezoluția de clasare a sesizării pronunțată de Consiliul Superior al Magistraturii - Direcția de Inspecție Judiciară în temeiul dispozițiilor art. 45 alin. (4) lit. b) din Legea nr.317/2004, poate fi contestată, în fața instanței de contencios administrativ, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 5481 din 12 noiembrie 2019, dosar nr. 2210/2/2016)

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Potrivit art. 499 C.pr.civ., „*prin derogare de la prevederile art. 425 alin. 1 lit. b), hotărârea instanței de recurs va cuprinde în considerente numai motivele de casare invocate și analiza acestora, arătându-se de ce s-au admis ori, după caz, s-au respins. În cazul în care recursul se respinge fără a fi cercetat în fond ori se anulează sau se constată perimarea lui, hotărârea de recurs va cuprinde numai motivarea soluției fără a se evoca și analiza motivelor de casare*”.

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, la data de 30 martie 2016, sub nr. 2210/2/2016, reclamanta FG, în contradictoriu cu pârâta Inspecția Judiciară, a solicitat a se stabili nelegalitatea soluției de clasare din dosarul I.J. nr. 4707/IJ/1248/DIP/2014 și obligarea pârâtei să declanșeze cercetarea disciplinară în dosar, în vederea verificării susținerilor pe care le-a formulat prin sesizarea pe care i-a adresat-o în luna iulie 2014, la care a revenit în septembrie 2014 și, din nou, în luna decembrie 2015; cu cheltuieli de judecată.

2. Soluția instanței de fond

Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal,

prin sentința civilă nr.2643 din 20 septembrie 2016, pronunțată în dosarul nr. 2210/2/2016, a admis excepția lipsei procedurii prealabile, invocată de pârâtă, și a respins acțiunea formulată de reclamanta FG, în contradictoriu cu pârâta Inspecția Judiciară, ca fiind inadmisibilă.

3. Calea de atac exercitată în cauză

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs, reclamanta FG, întemeiat în drept, în mod generic, pe prevederile art. 483 și urm. C.pr.civ., solicitând admiterea recursului, casarea sentinței recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare, primei instanțe.

În susținerea recursului său, recurenta-reclamantă a invocat, în esență, următoarele motive:

Sintagma „rezoluția de clasare este definitivă” din cuprinsul art. 47 alin.(1) lit. b) din Legea nr. 317/2004, a fost declarată neconstituțională în ipoteza prevăzută de art. 45 alin.(4) lit. b) din aceeași lege, prin Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 2014 și, deși au trecut mai bine de doi ani, legiuitorul nu a înțeles să complimească lipsa constatată de Curtea Constituțională, motiv pentru care, s-a adresat instanței de judecată, Curtea de Apel București, apreciind, prin interpretarea unor dispoziții legale, că aceasta ar fi instanța competentă în acest caz.

Astfel, recurenta solicită, în primul rând, a se constata că normele de drept procesual nu se aplică niciodată prin asimilare, iar, în al doilea rând, să se

constate că, în fapt, instanța i-a aplicat o sancțiune procesuală care nu este prevăzută de lege cât timp nu există dispoziții legale care să reglementeze modul și condițiile în care rezoluțiile de clasare pot fi contestate în instanță.

A mai arătat recurenta-reclamantă că, nicio sancțiune procedurală nu poate fi aplicată în afara unei prevederi exprese a legii privind condițiile, cazurile și cui aparține competența de aplicare a unor astfel de sancțiuni; or, așa cum a arătat, în acest caz nu există lege, prin urmare, instanța și-a depășit competența atunci când a declarat acțiunea pe care a formulat-o ca fiind inadmisibilă și, procedând în acest mod, instanța de fond i-a îngădit liberul acces la justiție și a lipsit de conținut Decizia Curții Constituționale.

În fine, a susținut, dacă recurenta/reclamantă a aproximat dispozițiile de procedură când s-a adresat Curții de Apel București, în nici un caz această instanță nu putea, prin aproximație și interpretând norme de drept procesual prin asimilare, să îi aplice o sancțiune procedurală care nu este expres prevăzută de lege.

4. Apărările formulate în cauză

Intimata-pârâtă Inspekția Judiciară a formulat întâmpinare, la data de 28 decembrie 2016, prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea hotărârii atacate, ca fiind legală și temeinică.

5. Procedura de soluționare a recursului

În recurs s-a derulat procedura de regularizare a cererii de recurs și de comunicare a actelor de procedură între părți, prin intermediul grefei instanței, în conformitate cu dispozițiile art. 486, art. 490 din Codul de procedură civilă.

Prin rezoluția din 31 octombrie 2018 a completului investit aleatoriu cu soluționarea dosarului, a fost fixat termen de judecată pentru soluționarea recursului în ședință publică, la data de 12 noiembrie 2019, cu citarea părților, fără a se mai

parcurge procedura de filtrare a recursului, având în vedere Hotărârea Colegiului de Conducere nr. 106 din 20 septembrie 2018, prin care s-a luat act de hotărârea Plenului judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție adoptată la data de 13 septembrie 2018, în sensul că procedura de filtrare a recursurilor reglementată prin dispozițiile art.493 din Codul de procedură civilă, este incompatibilă cu specificul domeniului contenciosului administrativ și fiscal, precum și Hotărârea Colegiului de Conducere nr. 109 din data de 20 septembrie 2018.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului declarat în cauză

Analizând recursul formulat, prin prisma motivelor invocate și a temeiului de drept indicat, precum și din perspectiva obiectului și a normelor legale incidente, a apărărilor expuse în întâmpinarea intimatei, Înalta Curte constată că acesta este fondat, urmând a fi admis, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare:

În speță, recurenta-reclamantă FG a investit instanța de contencios administrativ cu o acțiune vizând examinarea legalității Rezoluției de clasare nr. 4707/IJ/1248/DIP/2014 din 09.12.2014, prin care s-a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 45 alin.(4) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, clasarea sesizării formulate de reclamantă, privind efectuarea de verificări sub aspectul modului de instrumentare și soluționare a dosarului nr. 37/P/2012 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea.

Instanța de fond a respins cererea, ca inadmisibilă, constatând, în esență, că reclamanta nu a făcut dovada parcurgerii procedurii prealabile prevăzute de art. 7 din Legea nr. 554/2004 și că legea specială, Legea nr. 317/2014, nu conține nicio prevedere derogatorie cu privire la

procedura prealabilă în cazul deciziei de clasare.

În considerentele sentinței s-a reținut că, în ce privește efectele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 397/2014, întrucât nu a operat o modificare legislativă în termenul prevăzut de art. 31 alin.3 din Legea nr. 47/1992, textul art. 47 alin.(1) lit.b) din Legea nr. 317/2004 a devenit lipsit de efecte în ipoteza prevăzută de art. 45 alin.(4) lit.b) din lege, însă accesul la instanța de contencios administrativ este reglementat în condițiile dreptului comun, reprezentat de Legea nr. 554/2004.

Având în vedere calificarea pe care prima instanță a dat-o demersului judiciar al reclamantei, pe care l-a încadrat în prevederile generale ale Legii nr. 554/2004, Înalta Curte constată că recursul este admisibil, în temeiul art. 20 din actul normativ menționat.

Verificând sentința recurată, prin prisma cazului de casare reglementat de art. 488 alin.(1) pct.5 C.pr.civ., căruia se circumscriu criticile de nelegalitate formulate de recurentă vizând modalitatea de soluționare a excepției inadmisibilității cererii, Înalta Curte reține următoarele:

Potrivit art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

„Art. 47. (1) În cazul în care sesizarea s-a făcut potrivit art. 45 alin. (2), inspectorul judiciar poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată: a) admiterea sesizării, prin exercitarea acțiunii disciplinare și sesizarea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii; b) clasarea sesizării, în cazul în care aceasta nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt care a determinat sesizarea, precum și în cazul prevăzut la art. 45 alin. (4) lit. b); rezoluția de clasare este definitivă; c) respingerea sesizării,

în cazul în care se constată, în urma efectuării cercetării disciplinare, că nu sunt îndeplinite condițiile pentru exercitarea acțiunii. (2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. b), se poate face o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege. (3) Rezoluția inspectorului judiciar este supusă confirmării inspectorului-șef. Inspectorul-șef poate dispune completarea cercetării disciplinare de către inspectorul judiciar. Completarea se efectuează de către inspectorul judiciar în termen de cel mult 30 de zile de la data când a fost dispusă de către inspectorul-șef. (4) Rezoluția inspectorului judiciar poate fi infirmată de inspectorul-șef, în scris și motivat, acesta putând dispune, prin rezoluție scrisă și motivată, una din soluțiile prevăzute la alin. (1) lit. a) sau c). (5) Rezoluția de respingere a sesizării prevăzută la alin. (1) lit. c) și alin. (4) poate fi contestată de persoana care a formulat sesizarea la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile. (6) Soluțiile pe care le poate pronunța Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București sunt: a) respingerea contestației; b) admiterea contestației și desființarea rezoluției inspectorului judiciar sau, după caz, a inspectorului-șef și trimiterea dosarului pentru continuarea procedurii disciplinare. (7) Hotărârea Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București este irevocabilă.”

În ceea ce privește soluția recurată, Înalta Curte reține că, în condițiile în care sintagma „*rezoluția de clasare este definitivă*” din cuprinsul art.47 alin.(1) lit.b) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii a fost declarată neconstituțională în ipoteza prevăzută de art.45 alin.(4) lit.b) din aceeași lege și luând în considerare specificul actelor emise în procedura disciplinară privind pe

magistrați precum și lipsa unei reglementări care să pună legea în acord cu decizia Curții Constituționale, devine aplicabil principiul prevăzut de art. 5 alin. (3) din Codul de procedură civilă, referitor la judecarea pricinilor potrivit dispozițiilor edictate pentru instituția juridică cea mai apropiată, în speță, a regimului juridic aplicabil acțiunii exercitate împotriva rezoluției de respingere a sesizării, conform art. 47 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată.

În considerentele deciziei citate, instanța constituțională a arătat că, potrivit art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil.

A evocat jurisprudența sa anterioară, exemplificată prin Decizia nr. 953 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2007, care a statuat în sensul că principiul constituțional instituit de art. 21 din legea fundamentală, privind accesul liber la justiție, include și posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Ca urmare, existența oricărui impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea să nege acest drept al persoanei, încalcă, în mod flagrant, prevederile art. 21 alin. 1 - 3 din Constituție.

Curtea Constituțională a mai constatat că, în ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004, inspectorul judiciar face o cercetare a fondului sesizării pentru a constata dacă există sau nu indicii cu privire la săvârșirea unei abateri disciplinare. Or,

în această situație, textul de lege criticat, potrivit căruia rezoluția de clasare este definitivă și, deci, exclusă controlului judiciar, încalcă accesul liber la justiție, drept fundamental consacrat atât de Constituție, cât și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, partea interesată fiind lipsită de accesul la o instanță judecătorească. Dacă în primele 3 ipoteze reglementate de art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004, respectiv atunci când sesizarea nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sesizării sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt, caracterul definitiv al soluției clasării este legitimat prin aceea că aceasta nu are un caracter irefragabil deoarece persoana interesată poate face o nouă sesizare cu respectarea condițiilor prevăzute, așa cum a decis instanța de contencios constituțional în jurisprudența sa (a se vedea în acest sens Decizia nr. 487 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 27 ianuarie 2014), în ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b) se dispune asupra fondului sesizării, astfel că este absolut necesară asigurarea accesului la justiție prin posibilitatea atacării soluției la instanța judecătorească.

Așadar, în cazul rezoluției de clasare a sesizării, deși s-a declarat neconstituționalitatea sintagmei „rezoluția de clasare este definitivă”, reținându-se că *partea este lipsită de accesul la o instanță judecătorească*, textul de lege nu a fost modificat și pus în acord cu cele statuate de instanța de control constituțional, iar soluția privind obligativitatea parcurgerii acestei proceduri anterior introducerii acțiunii apare ca fiind excesivă și formală.

Ulterior pronunțării instanței de contencios constituțional, în jurisprudență au fost exprimate opinii diferite cu privire la regimul juridic al căilor de atac formulate împotriva rezoluțiilor de clasare emise de Inspekția Judiciară, unele

instanțe apreciind că rezoluțiile vor fi atacate în condițiile reglementate de dispozițiile dreptului comun (Legea nr. 554/2004), cum a reținut și instanța de fond în speța de față, alte instanțe opinând pentru aplicarea regimului juridic prevăzut de Legea nr. 317/2004, referitor la rezoluțiile de respingere a sesizărilor adresate Inspecției Judiciare.

Urmare acestor interpretări contrare, exercitând rolul său principal de unificator de jurisprudență, Înalta Curte, prin *Soluția de principiu* adoptată la data de 13 februarie 2017 de Secția de contencios administrativ și fiscal, a stabilit că: „Rezoluția de clasare a sesizării pronunțată de Consiliul Superior al Magistraturii - Direcția de Inspecție Judiciară în temeiul dispozițiilor art. 45 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004, poate fi contestată, în fața instanței de contencios administrativ, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile.”

Pentru a dispune în acest sens, Secția de contencios administrativ și fiscal a avut în vedere aplicarea principiului prevăzut de art. 5 alin. (3) din Codul de procedură civilă, referitor la judecarea pricinilor potrivit dispozițiilor edictate pentru instituția juridică asemănătoare (cea mai apropiată), respectiv conform regimului juridic aplicabil acțiunii exercitate împotriva rezoluției de respingere a sesizării (art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii), și nu potrivit dispozițiilor Legii nr. 554/2004.

De asemenea, Înalta Curte mai reține că alin. (5) al art. 47 din Legea nr. 317/2004, în forma în vigoare de la data sesizării instanței de fond, prevedea că *rezoluția de respingere a sesizării poate fi contestată la Curtea de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile*, textul reglementând o procedură referitoare la rezoluția de respingere a sesizării în legătură cu răspunderea disciplinară a magistratului.

Prin urmare, în raport cu cele reținute de Curtea Constituțională în decizia

amintită și față de prevederile legale referitoare la rezoluția de respingere a sesizării (care se poate da când, în urma efectuării cercetării disciplinare, nu sunt îndeplinite condițiile pentru exercitarea acțiunii și în cazul căreia nu este necesară îndeplinirea procedurii prealabile), Înalta Curte apreciază că rezoluția de clasare a sesizării disciplinare emisă în temeiul dispozițiilor art. 45 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004, în forma de la data sesizării instanței de fond, poate fi contestată fără îndeplinirea unei proceduri prealabile.

Aceasta este și interpretarea cristalizată la nivelul Secției de contencios administrativ a Înaltei Curți (*exempli gratia*, Deciziile nr. 75/2017, nr. 549/2017, nr. 1168/2017 și 1267/2018) și adoptată cu titlu de principiu, pentru unificarea practicii judiciare, în ședința Judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție din data de 13 februarie 2017.

Așa fiind, Înalta Curte apreciază că soluția instanței de fond, prin care s-a reținut a fi necesară formularea unei plângeri prealabile împotriva Rezoluției de clasare nr. 4707/IJ/1248/DIP/2014, emisă de Inspecția Judiciară, este nelegală și, reținând că prima instanță a apreciat în mod eronat cu privire la inadmisibilitatea acțiunii, va admite recursul, va casa sentința recurată și va trimite cauza instanței de fond pentru continuarea judecării.

2. Temeiul legal al soluției adoptate în recurs

Pentru considerentele expuse, reținându-se că în mod eronat s-a apreciat, de către instanța de fond, cu privire la inadmisibilitatea acțiunii, în temeiul dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 496 alin. (1) și (2) și art. 497 Cod de procedură civilă, Înalta Curte, va admite recursul, va casa sentința recurată, și va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

7. În analiza cererilor formulate de magistrații aflați în situația prevăzută de art. 51 alin. (1) din Legea 303/2004 trebuie avut în vedere numărul maxim de posturi stabilit potrivit procedurii prevăzute de Legea nr.304/2004 la instanțele/ parchetele la care magistrații doresc să își continue activitatea, în caz contrar ajungându-se la eludarea procedurii de stabilire a numărului maxim de posturi pentru instanțe sau parchete

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 4008 din 17 septembrie 2019, dosar nr. 633/1/2019)

Asupra cauzei de față,
Din examinarea lucrărilor din dosar,
constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul litigiului dedus judecății

Prin cererea înregistrată la data de 28 februarie 2019 sub nr. 633/1/2019 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, reclamantul MN a solicitat, în contradictoriu cu pârâatul Consiliul Superior al Magistraturii anularea Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 1052 bis/21 noiembrie 2018 prin care a fost respinsă contestația sa împotriva Hotărârii Secției pentru procurori nr. 220/22.05.2018 prin care a fost respinsă cererea sa de continuare a activității la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov la expirarea mandatului funcției de conducere la Parchetul de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov.

În susținerea cererii sale, contestatorul a prezentat următoarele argumente:

Un prim motiv de nelegalitate invocat de contestator este faptul că prin soluția adoptată de Consiliul Superior al Magistraturii în situația sa s-a încălcat statutul constituțional al magistratului procuror, astfel cum a fost consfințit prin Constituția României și apoi detaliat prin Legea nr. 303/2004, Legea nr. 304/2004 și Legea nr. 317/2004.

În acest sens argumentează că, potrivit art. 3 alin. (1) din Legea nr.303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, procurorii numiți de președintele României se bucură de stabilitate, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, pot fi mutați prin transfer, detașare sau

promovare numai cu acordul lor și pot fi delegați, suspendați sau eliberați din funcție în condițiile prevăzute de lege.

Potrivit art. 51 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 republicată, în varianta în vigoare înainte de modificările operate în cursul anului 2018, judecătorii sau procurorii care au fost numiți într-o funcție de conducere, la încetarea mandatului funcției de conducere, pot ocupa, în condițiile prevăzute de art. 48, 49 și 50, o funcție de conducere la aceeași instanță sau parchet ori la altă instanță sau parchet, ori revin la instanțele sau parchetele de unde provin sau la o instanță sau parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii.

Coroborând aceste prevederi legale contestatorul susține că un magistrat, fie el procuror sau judecător, nu poate fi trimis/mutat la o altă instanță sau parchet fără acordul său. Or, acest lucru s-a întâmplat în cazul său. Deși și-a exprimat în termenul legal opțiunea de a funcționa la un parchet din municipiul Brașov și îndeplinea toate condițiile prevăzute de lege, fiind și loc disponibil, i s-a refuzat acest lucru, invocându-se motive care nu sunt cuprinse în lege. Prin urmare, în prezent funcționează la Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna, deși nu și-a exprimat acordul în acest sens, numai pe motiv că provine de la acest parchet cu care a păstrat o legătură teoretică în perioada celor 3 ani cât a ocupat funcția de prim-procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov.

Contestatorul a menționat că, văzând că prima cerere îi este respinsă, a

formulat mai multe cereri prin care a solicitat să funcționeze la alte parchete de pe raza municipiului Brașov, unde îndeplinea condițiile prevăzute de lege, dar toate cererile sale au fost respinse cu aceeași motivare în sensul că nu sunt locuri vacante, deși legea nu prevede o asemenea condiție pentru ocuparea unei funcții de execuție la expirarea mandatului într-o funcție de conducere.

Al doilea motiv de nelegalitate vizează faptul că, prin instituirea unei practici diferite de soluționare a acestor cereri de către Secția pentru procurori din cadrul C.S.M. față de Secția pentru judecători, bazată pe condiții suplimentare care nu sunt prevăzute de lege, consideră că se aduce atingere principiului egalității în drepturi, prev. de art. 16 alin. (1) din Constituția României, prin crearea unui tratament diferențiat și lipsit de previzibilitate a unor categorii de persoane aflate în aceeași situație.

A argumentat astfel că potrivit jurisprudenței Secției pentru judecători din cadrul CSM, cererile de continuare a activității la expirarea mandatului funcției de conducere la o altă instanță decât cea de la care provine judecătorul, se admit în mod constat, fără impunerea altor condiții decât cele prevăzute de lege.

Contrar, arată că Secția pentru procurori, prevalându-se de dispozițiile Hotărârii de principiu nr. 580/16.09.2014, respinge în mod constant cererile de continuare a activității la expirarea mandatului funcției de conducere la un alt parchet decât cel de la care provine solicitantul, dacă nu există post vacant disponibil, asimilându-le unor cereri de transfer, ceea ce legea nu prevede.

Mai mult, arată că modul de abordare diferit între cele două secții ale Consiliului Superior la Magistraturii subzistă de la momentul ocupării unei funcții de conducere. Astfel, cu ocazia desfășurării concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere la curțile

de apel, tribunale, judecătorii și parchetele de pe lângă acestea, organizat în perioada 11.10 - 18.12.2018, după validarea rezultatelor concursului, Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât numirea în funcția de conducere pentru care a candidat, a judecătorului care a obținut rezultatul cel mai bun, precum și transferul judecătorilor care au promovat concursul/examenul pentru numirea în funcții de conducere, cu păstrarea după caz a gradului profesional dobândit, începând cu data numirii în funcția de conducere.

A considerat în consecință că există o practică diferită în soluționarea cererilor de continuare a activității la expirarea mandatului funcției de conducere între cele două secții ale Consiliului Superior al Magistraturii, care nu este justificată de motive de natură obiectivă și care nu sunt prevăzute de lege, ceea ce dă naștere unei discriminări între categorii de persoane aflate în situații similare.

Această practică diferită a fost ignorată de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii atunci când s-a pronunțat asupra contestației în cauza dedusă judecătii, făcându-se referire în motivare doar la dispozițiile Hotărârii de principiu nr. 580/16.09.2014 a Secției pentru procurori. Astfel, consideră că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a perpetuat o situație de discriminare existentă între magistrați aflați în situații identice sau similare, fără să existe o justificare obiectivă.

A făcut referiri în acest sens la practica Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului privind interpretarea și aplicarea principiului egalității în drepturi și interzicerea discriminării.

Cu privire la condiția existenței unui post vacant solicită să se constate că mențiunea din cuprinsul Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 1052 bis din data de 21.11.2018 care face referire la faptul că la nivelul Parchetului de pe lângă

Tribunalul Braşov nu există posturi de execuţie vacante la momentul luării în discuţie a cererii sale, respectiv luna mai 2018, este eronată, deoarece exista un post de execuţie vacant, în condiţiile art. 1341 din Legea nr.304/2004, pe care, în cursul lunii iunie 2018, când a fost organizată sesiune de transferuri, a şi fost transferată o altă persoană. În luna mai 2018 când a formulat şi i-a fost analizată cererea de continuare a activităţii nu a existat sesiune de transferuri pentru procurori, prin urmare cererea sa nu a fost concurentă cu nicio altă cerere, cu toate acestea

În al treilea rând, susţine că Hotărârea de principiu a Secţiei pentru procurori din cadrul C.S.M. nr. 580 din 16.09.2014 este nelegală şi solicită a nu fi avută în vedere la adoptarea soluţiei în cauză.

În motivarea acestei susţineri argumentează că Hotărârea de principiu a Secţiei pentru procurori nr. 580 din 16.09.2014 este contradictorie în sensul că motivarea/considerentele hotărârii contrazic(e) dispozitivul acesteia prin aceea că, dacă în dispozitiv nu se vorbeşte despre faptul că solicitarea de continuare a activităţii la o altă unitate de parchet la expirarea mandatului funcţiei de conducere este asimilată unei cereri de transfer, în schimb în considerente se prevede expres acest lucru, fapt ce nu poate produce nicio consecinţă juridică, deoarece ceea ce se pune în executare este dispozitivul unei hotărâri iar nu considerentele.

De asemenea, asimilarea cererii de continuare a activităţii la o altă unitate de parchet la expirarea mandatului funcţiei de conducere cu o cerere de transfer este nelegală deoarece adaugă la lege în condiţiile în care legea prevede proceduri distincte pentru soluţionarea cererilor de transfer faţă de cererile de continuarea a activităţii la expirarea mandatului funcţiei de conducere. Sediul materiei este distinct pentru cele două tipuri de cereri,

art. 51 alin. 1 şi, respectiv, art. 60 din Legea nr. 303/2004 rep., precum şi condiţiile de exercitare şi soluţionare a acestora. Astfel, în cazul cererii de transfer, este necesar ca solicitantul să aibă dreptul să funcţioneze la instanţa sau parchetul unde solicită transferul, să nu se afle în perioada în care dreptul de transfer îi este interzis şi să fie loc vacant la instanţa sau parchetul unde solicită transferul. De asemenea, cererea de transfer poate fi formulată periodic, atunci când se organizează sesiune de transferuri, putând formula o astfel de cerere şi un magistrat care ocupă o funcţie de conducere. În schimb, în cazul cererii de continuare a activităţii la o altă unitate de parchet la expirarea mandatului funcţiei de conducere, pe lângă situaţia premisă ca magistratul să ocupe o funcţie de conducere în modalităţile prevăzute de lege, legea prevede o singură condiţie, aceea că cererea de continuare a activităţii la o altă unitate de parchet se poate formula numai la încetarea mandatului funcţiei de conducere, respectiv o singură dată la trei ani.

Consideră că din modul în care este redactat textul de lege nu se desprinde o altă condiţie suplimentară, nici măcar aceea cu privire la existenţa unui post vacant, în cauză fiind incidente prevederile art. 134¹ din Legea nr.304/2004, astfel cum s-a reţinut şi în Hotărârea de principiu a Secţiei pentru procurori nr. 580 din 16.09.2014.

Dacă ar fi vrut să prevadă că cererile de continuare a activităţii la o altă unitate de parchet, la expirarea mandatului funcţiei de conducere se soluţionează similar cererilor de transfer, legiuitorul ar fi trebuit să prevadă acest lucru în mod expres. Consideră că nu aceasta a fost voinţa legiuitorului, care a lăsat la latitudinea magistratului (judecător sau procuror) instanţa sau parchetul unde doreşte să-şi continue activitatea după expirarea mandatului funcţiei de conducere.

Invocând dispozițiile art. 4 alin. (3), 13 lit. b) și art. 78 din Legea nr.24/2000, privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, rep., arată că dispozițiile normative cu caracter inferior, date în aplicarea și executarea legilor și ordonanțelor nu pot să contravină, să adauge sau să modifice aceste din urmă prevederi.

Pentru toate aceste motive, a solicitat să i se admită contestația, astfel cum a fost formulată și să i se permită continuarea activității sale la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov, la expirarea mandatului funcției de conducere la Parchetul de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov, începând cu data pronunțării hotărârii.

În drept, își întemeiază cererea pe prevederile art. 29 alin. 7-9 din Legea nr. 317/2004, Legea nr. 303/2004, Constituția României, Legea nr.554/2004.

2. Apărările formulate în cauză

Prin *întâmpinarea* înregistrată la dosarul cauzei la data de 31 iulie 2018, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea contestației formulate împotriva Hotărârii nr.1052bis din 24 mai 2018 emisă de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, ca neîntemeiată, considerând că hotărârea contestată este legală și temeinică, cererea contestatorului fiind analizată prin interpretarea și aplicarea corectă a soluțiilor de principiu stabilite prin Hotărârile nr. 580/16.09.2014 și art. 615/16.10.2014 ale Secției de procurori.

În prealabil, în ceea ce privește Hotărârea nr. 580/16.09.2014 a Secției pentru procurori arată că aceasta nu a fost anulată și nu face obiectul prezentei cauze, principiile statuate prin această hotărâre fiind preluate ca argumente pentru motivarea hotărârii atacate.

În condițiile în care reclamantul nu a formulat contestație sau plângere împotriva hotărârii indicate, instanța nu poate analiza legalitatea acesteia nici pe

cale de apărare, cererea fiind inadmisibilă.

Susține și că argumentele aduse de reclamant nu pot afecta legalitatea Hotărârii nr. 1052bis/21.11.2018 a Plenului C.S.M., care a fost emisă în exercitarea rolului de gestionar al carierei magistraților, pe criterii de oportunitate.

Astfel, arată că la adoptarea hotărârii contestate s-au avut în vedere Hotărârile de principiu ale Secției pentru procurori a C.S.M. nr. 580/16.09.2014 și nr. 615/16.10.2014 raportat la situația posturilor vacante și volumul de activitate la parchetele implicate în procedură.

În raport de aceste date statistice, susține că în mod corect a reținut Plenul că Secția pentru procurori a dispus respingerea cererii formulate de contestator raportat la faptul că la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov (unitate de parchet la care contestatorul are dreptul să funcționeze potrivit legii) unde nu existau posturi de execuție vacante, ținând cont și de faptul că la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov s-a înregistrat o încărcătură de dosare pe procuror sub media națională, spre deosebire de situația înregistrată la Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna (unitate de parchet de la care provine contestatorul) unde încărcătura de dosare pe procuror s-a situat în anul 2017 la nivelul mediei naționale și dublu față de încărcătura de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov.

În ce privește invocarea unor soluții dispuse prin Hotărârea nr. 1462/19.12.2017 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv prin Hotărârea nr. 246/19.04.2016 a Secției pentru procurori și Hotărârile Secției pentru judecători nr. 793, 794 și 795 din 07.07.2016 precum și Hotărârea nr. 1322/02.11.2016, consideră că acestea nu au relevanță în analizarea prezentei contestații întrucât vizează alte situații de fapt.

Or, cererea de continuare a activității la încetarea mandatului funcției de conducere, formulată în temeiul art. 51 din Legea nr.303/2004, se analizează în mod individual, în raport de motivele invocate de fiecare solicitant și ținând cont de situația specifică existentă la instanțele sau parchetele implicate în procedură.

Totodată susține că normele care reglementează continuarea activității la încetarea mandatului funcției de conducere au caracter supletiv și oferă doar o vocație în sensul arătat, fără a crea în mod automat un drept solicitantului.

Din interpretarea tuturor dispozițiilor legale și regulamentare incidente, rezultă că gestionarea resurselor umane în sistemul judiciar reprezintă atributul Consiliului Superior al Magistraturii, astfel încât ocuparea posturilor vacante trebuie să se raporteze la rațiunile și necesitățile sistemului judiciar, pentru evitarea provocării unor grave disfuncționalități în activitatea instanțelor și parchetelor.

Reiterează faptul că soluționarea acestor cereri are și o componentă de oportunitate, având în vedere că legea consacră doar posibilitatea continuării activității la încetarea mandatului funcției de conducere la o altă unitate de parchet decât cea de la care provine, conferind doar o vocație și nu un drept, fără niciun fel de apreciere din partea Consiliului Superior al Magistraturii.

În acest sens, analizând interesul individual al contestatorului și interesul general al parchetelor implicate în procedură, susține că în mod corect a respins contestația formulată împotriva Hotărârii nr. 220/22.05.2018 a Secției pentru procurori.

În drept a invocat dispozițiile art. 205 – 208 C.pr.civ. și art. 29 alin. (7) din Legea nr.317/2004.

Prin *răspunsul la întâmpinare* contestatorul a combătut susținerile intimatului și a solicitat admiterea contestației sale, astfel cum a fost

formulată aducând următoarele argumente:

Este adevărat că din interpretarea dispozițiilor legale și regulamentare incidente rezultă că gestionarea resurselor umane în sistemul judiciar reprezintă atributul Consiliului Superior al Magistraturii, însă acest lucru nu se poate face cu încălcarea statutului magistratului, în lipsa unei practici previzibile și prin includerea unor condiții pentru soluționarea unor cereri, condiții care adaugă la lege.

Arată că statutul magistratului procuror este caracterizat prin stabilitate, care presupune ca acesta să nu fie mutat prin transfer, delegare, detașare sau în orice alt mod la un alt parchet, dacă nu și-a dat acordul expres să funcționeze la acel parchet. Consideră că acest lucru s-a întâmplat în situația sa deoarece, deși și-a exprimat în termen legal voința de a activa pe un post de execuție la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov la expirarea mandatului funcției de conducere și exista post disponibil la momentul formulării cererii sale, cererea a fost respinsă, fiind asimilată în mod neîntemeiat unei cereri de transfer în baza unei hotărâri a Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, care adaugă 1 legii.

Deși Hotărârea de principiu nr. 580/16.09.2014 a Secției pentru procurori nu este anulată în mod formal, consideră că instanța poate refuza aplicarea acesteia într-un caz concret dacă rezultă în mod neîndoielnic că aceasta este în vădită contradicție cu legea sau adaugă la lege, ceea ce nu este permis să se facă prin acte cu caracter normativ cu forță juridică inferioară legii.

Susține și că hotărârile menționate ca exemplu în cuprinsul cererii de chemare în judecată au legătură cu cauza, deoarece evidențiază existența practicii neuitare invocate la nivelul celor două secții al Consiliului Superior al Magistraturii.

II. Soluția Înaltei Curți de Casație și Justiție

În fapt, se reține că prin Hotărârea nr. 220 din 22 mai 2018 Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori a respins cererea formulată de contestator, prim-procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov, privind continuarea activității la Parchetul de pe lângă tribunalul Brașov (unitate de parchet la care are dreptul să funcționeze potrivit legii) după încetarea mandatului în funcția de prim-procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov, începând cu data de 01.01.2019.

La baza acestei hotărâri, așa cum rezultă din motivarea sa, au stat dispozițiile art. 51 alin. 1 din Legea nr.303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile art. 4 alin. (9) și alin. (10) din Regulamentul de ordine interioară al parchetelor, aprobat prin Ordinul nr. 2632/C/2014 al ministrului justiției.

S-au avut în vedere și evidențele Direcției resurse umane și organizare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii din care rezultă că la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov, unitate de parchet la care se solicită continuarea activității, sunt ocupate toate cele 18 posturi de procuror prevăzute în schema de personal. La această unitate de parchet mai există un post de procuror – funcție de execuție – alocat în condițiile art. 134¹ din Legea nr. 304/2004, acesta fiind singurul post vacant.

La Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna, unitate de parchet de la care provine procurorul, din cele 10 posturi de procuror prevăzute în schema de personal, este vacant un post de execuție.

La această unitate de parchet, în anul 2017, s-a înregistrat un volum de 152 de dosare pe procuror, comparativ cu media națională de 158 de dosare.

Conducerea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov a opinat în sensul continuării activității petentului la Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna, unitate de parchet de la care provine, în timp ce conducerea Parchetului de pe lângă Tribunalul Brașov a avizat favorabil solicitarea petentului de continuare a activității la această unitate de parchet, în condițiile vacantării unui post de execuție la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov.

De asemenea la adoptarea hotărârii mai sus menționate Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a avut în vedere Hotărârea nr. 580/16.09.2016 a acestei secții prin care s-a statuat cu privire la cererile formulate de procurorii care își încetează activitatea în funcții de conducere și care solicită continuarea activității la alte unități de parchet decât cele de la care provin, să se soluționeze similar cererilor de transfer, în raport cu situația posturilor vacante, volumul de activitate și avizele unităților de parchet la care procurorii solicită continuarea activității.

S-a făcut și aplicarea Hotărârii nr. 615/16.10.2014 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a statuat în ceea ce privește condiția existenței unui post vacant la unitatea de parchet la care solicită continuarea activității că aceasta se referă exclusiv la posturi de execuție.

În final s-a avut în vedere faptul că petentul solicită continuarea activității pe o funcție de execuție la o unitate de parchet la care are dreptul să funcționeze potrivit legii însă la care nu există posturi de execuție vacante, precum și încărcătura de dosare pe procuror între cele două unități de parchet în discuție.

Prin Hotărârea nr. 1052 bis/21 noiembrie 2018 Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins contestația formulată de petent împotriva Hotărârii nr. 220 din 22 mai 2018 a Secției pentru procurori.

În soluționarea contestației formulate de petent Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut în esență că dispozițiile art. 51 alin. (1) din Legea nr.303/2004 confereau în vechea reglementare un drept alternativ persoanei interesate, procurorului căruia îi expira mandatul pe funcția de conducere, de a reveni pe un post de execuție la una din unitățile de parchet prevăzute în textul de lege, dar nu și un drept de preferință al acestuia în alegerea locului unde își va continua activitatea pe funcție de execuție, acest raționament rezultând și din Hotărârea nr. 580/16.09.2016 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a decis soluționarea acestor cereri similar cererilor de transfer, în raport de situația posturilor vacante, volumul de activitate și avizele unităților de parchet la care procurorii solicită continuarea activității.

Astfel, s-a reținut că procedura nu consfințește un drept al solicitantului, ci o vocație a acestuia la dreptul de a fi transferat.

Rolul Consiliului Superior al Magistraturii este unul decizional în gestionarea carierei magistraților, prin asigurarea echilibrului între interesul acestora și nevoia instanțelor/parchetelor de a-și asigura desfășurarea activității în bune condiții.

Din această perspectivă, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a constatat că la soluționarea cererii formulate de petent Secția pentru procurori a avut în vedere încărcătura de dosare pe procuror, mai mare la Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna și avizul negativ al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov, apreciind că există o nevoie reală de personal la Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna, a cărui schemă de personal are un post vacant de procuror, cu o tendință de ocupare inferioară celeilalte unități de parchet.

Analizând hotărârile anterior prezentate în raport de susținerile și

apărările părților Înalta Curte reține că în soluționarea cauzei este necesar a se pronunța cu prioritate asupra solicitării contestatorului de a soluționa cauza fără a ține seamă de Hotărârea nr. 580/16.09.2016 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii din, despre care se susține că este nelegală.

Referitor la această solicitare se are în vedere că pune în discuție modalitățile în care se exercită controlul judecătoresc de către instanța de contencios administrativ.

În acest sens se constată că finalitatea urmărită de contestator prin solicitarea sa este aceeași cu cea reglementată de ar. 4 din Legea nr.554/2004, a contenciosului administrativ, relativ la excepția de nelegalitate.

Pe de altă parte din dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea nr.554/2004 rezultă în mod expres că nu pot face obiectul excepției de nelegalitate actele administrative cu caracter normativ.

Având în vedere aceste împrejurări, precum și faptul că Hotărârea nr. 580/16.09.2016 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii statuează cu valoare de principiu referitor la modalitatea de soluționare a cererilor formulate de procurorii care își încetează activitatea în funcții de conducere și care solicită continuarea activității la alte unități de parchet decât cele de la care provin, se reține ca întemeiată apărarea pârâtului în sensul că nu se poate analiza legalitatea acestei hotărâri pe cale de apărare în condițiile în care nu a fost supusă controlului judecătoresc exercitat de instanța de contencios administrativ în formele prevăzute de lege.

Trecând la analiza pe fond a cauzei deduse judecătii Înalta Curte constată că un prim argument adus de contestator în susținerea cererii sale constă în faptul că prin hotărârea contestată în realitate a fost mutat la un alt parchet, fără acordul său, ceea ce contravine statutului magistratului procuror reglementat prin dispozițiile constituționale și legale.

Acest argument este reținut de instanță ca neîntemeiat pentru următoarele considerente:

Este adevărat că art. 3 alin. (1) și (2) din Legea nr.303/2004, privind Statutul judecătorilor și procurorilor prevăd că procurorii numiți de Președintele României se bucură de stabilitate și pot fi mutați prin transfer numai cu acordul lor, însă situația în care se află contestatorul, aceea de a reveni pe o funcție de execuție la parchetul de unde provine, respectiv Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna, după expirarea mandatului funcției de conducere pe care a exercitat-o la Parchetul de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov nu poate fi privită ca similară unui transfer în sensul reglementat de art. 60 din Legea nr.303/2004, dar nici în sens general juridic, deoarece activitatea reclamantului ca procuror s-a desfășurat, anterior numirii sale în funcția de conducere, la Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna, unde urmează să revină după expirarea mandatului funcției de conducere.

Dimpotrivă, situația în care contestatorul și-ar desfășura activitatea în continuare la un alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii, însă nu aceea unitate de parchet de la care provine, poate fi privită prin similitudine cu instituția transferului așa cum s-a reținut și prin Hotărârea nr. 580/16.09.2016 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii.

Ca urmare se va reține că prin hotărârea supusă controlului judecătoresc nu se aduce atingere statutului contestatorului ca magistrat procuror și principiului stabilității ce guvernează acest statut.

Relativ la argumentul adus de contestator în sensul că legea nu prevede existența unor posturi vacante pentru admiterea unei cereri de continuare a activității la o altă instanță sau parchet la care magistratul, judecător sau procuror, aflat în perioada anterioară încetării

mandatului funcției de conducere are dreptul să funcționeze potrivit legii se reține că, deși această condiție nu este prevăzută expres la art. 51 alin. (1) din Legea 303/2004, care constituie temei al cererii contestatorului, ea rezultă din art. 134 alin. (1) din Legea nr.304/2004, privind organizarea judiciară potrivit căruia: "Numărul maxim de posturi pentru instanțe și parchete se stabilește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii".

Or, este evident că în analiza cererilor formulate de magistrații aflați în situația prevăzută de art. 51 alin. (1) din Legea nr.303/2004 trebuie avut în vedere numărul maxim de posturi stabilit potrivit procedurii prevăzute de Legea nr.304/2004 la instanțele/parchetele la care magistrații doresc să își continue activitatea, în caz contrar ajungându-se la eludarea procedurii de stabilire a numărului maxim de posturi pentru instanțe sau parchete.

Un alt argument invocat de contestator în susținerea cererii sale se referă la existența unei practici diferite de soluționare a cererilor de continuare a activității la o altă instanță sau parchet decât cea de la care provin și unde au dreptul să funcționeze potrivit legii, de către Secția pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii față de Secția pentru judecători, bazată pe condiții suplimentare care nu sunt prevăzute de lege, prin care se aduce atingere principiului egalității în drepturi, prev. de art. 16 alin. (1) din Constituția României, prin crearea unui tratament diferențiat și lipsit de previzibilitate a unor categorii de persoane aflate în aceeași situație.

Or, prin hotărârile și înscrisurile depuse la dosarul cauzei în susținerea acestui argument, contestatorul nu face dovada tratamentului diferențiat aplicat, dimpotrivă, din acestea rezultând că și în situația magistraților judecători în analiza

cererilor de continuare a activității la o altă instanță decât cea de la care provin și unde au dreptul să funcționeze potrivit legii s-au avut în vedere criterii similare cu cele utilizate în situația contestatorului, respectiv, existența unor posturi vacante la instanța la care judecătorul solicită continuarea activității (Hotărârile nr. 793, 794 și 795 din 7.07.2016, Hotărârea nr.1322/02.11.2016) sau situații prealabil existente și specifice cazurilor analizate, dar și volumul de activitate al instanțelor comparate atunci când s-a decis acordarea avizului pentru transferul temporar al unor posturi de judecător între instanțe (Hotărârea nr. 1462/19.12.2017).

Referitor la argumentul adus de contestator în sensul că ar fi existat un post de execuție vacant la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov, unde a solicitat continuarea activității se reține că existența acestui post a fost reținută și în Hotărârea nr. 220 din 22 mai 2018 Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori prin care s-a respins cererea formulată de contestator, însă s-a precizat că acest post este alocat în condițiile art. 134¹ din Legea nr. 304/2004

Or, art. 134¹ alin (4) din Legea nr.304/2004 face referire la fondul de rezervă de posturi pentru asigurarea posturilor necesare de judecător sau procuror la încetarea situațiilor excepționale reglementate de alin. (1) al aceleiași dispoziții legale.

Potrivit alin. (5) al dispoziției legale analizate aceste posturi sunt repartizate instanțelor și parchetelor prin ordin al ministrului justiției, în situația în care la instanțele sau parchetele unde judecătorul sau procurorul a solicitat revenirea pe post nu există posturi vacante.

De asemenea alin (6) al art. 134¹ din Legea nr.304/2004 prevede că: “În cazul vacantării ulterioare a unor posturi la instanța sau parchetul respectivă/ respectiv, temporar sau definitiv, posturile de judecător sau procuror repartizate în condițiile alin. (4) se reinclud de drept, de la data vacantării, în fondul de rezervă, iar judecătorul sau procurorul care a ocupat un astfel de post este considerat încadrat pe postul care se vacantează”.

Ca urmare, posturile repartizate potrivit art. 134¹ din Legea nr.304/2004 au în vedere situația revenirii pe post a judecătorului sau procurorului care au funcționat anterior la acea(l) instanță/ parchet și necesitatea respectării principiului inamovibilității/stabilității acestuia neputând fi alocate în alte situații, cum este situația contestatorului care a solicitat continuarea activității sale la un alt parchet decât cel de la care provine anterior exercitării funcției de conducere.

În raport de aceste considerente și văzându-se și dispozițiile art. 18 din Legea nr.554/2004 urează a se respinge contestația formulată în cauză ca fiind nefondată.

8. Concursul de promovare în funcții de execuție a judecătorilor. În cazul promovării pe loc, candidații nu au posibilitatea de a valorifica rezultatul obținut

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 2238 din 18 aprilie 2019, dosar nr. 311/1/2019)

Asupra contestației de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cadrul procesual

Prin cererea înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, la data de 25

ianuarie 2019, CD și RS au formulat contestație împotriva Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1089 din 19 decembrie 2018, solicitând modificarea hotărârii atacate, în sensul de a fi analizate pe fond și admise cererile de valorificare a rezultatelor obținute la

Concursul de promovare în funcții de execuție organizat în data de 16 septembrie 2018 la materiile drept civil și drept penal și, pe cale de consecință, promovarea pe loc la materia drept civil a contestatorului CD și la materia drept penal a contestatoarei RS, prin valorificarea rezultatelor obținute la concurs.

În motivarea cererii formulate, contestatorii au arătat că au solicitat intimatului, prin cererile înregistrate la sediul CSM, valorificarea rezultatelor obținute la Concursul de promovare în funcții de execuție organizat la data de 16 septembrie 2018, la materiile drept civil și drept penal, întrucât la ultima sesiune de transferuri, judecătorii care ocupau locuri din cele aferente promovării pe loc, au promovat efectiv la instanțele superioare, iar locurile la promovarea pe loc au devenit astfel vacante. S-a precizat că cererile au fost analizate de Plenul CSM care, prin hotărârea ce face obiectul acțiunii introductive, a respins ca inadmisibile cererile formulate.

Contestatorii au arătat că la data pronunțării hotărârii atacate au formulat o cerere către intimat pentru comunicarea notelor direcției, precum și pentru lipsă de apărare, având în vedere imposibilitatea obiectivă de prezentare la ședința Plenului CSM. S-a arătat că cererea de amânare și comunicare a înscrisurilor nu a fost pusă în discuția Plenului CSM.

Contestatorii au arătat situația de fapt cu privire la fiecare. Astfel, s-a precizat că ambii contestatari au susținut concursul de promovare pe loc din data de 16 septembrie 2018, iar CD a obținut la materia Drept civil nota 9,525, fiind clasat pe poziția 9, iar RS a obținut la materia Drept penal nota 8,750, fiind clasată pe poziția 18.

S-a arătat că numărul de posturi alocate pentru materiile Drept civil și respectiv Drept penal au fost de 8 și respectiv 15,

iar contestatorii nu s-au încadrat în acest număr de posturi stabilit de intimat după suplimentarea numărului de locuri.

Contestatorii au arătat că la sesiunea de transferuri organizată în luna noiembrie 2018 judecătorii care au ocupat locuri la promovarea pe loc au promovat efectiv la Curțile de Apel, iar locurile lor au devenit vacante, motiv pentru care s-a solicitat intimatului în termen legal valorificarea rezultatelor obținute la concursul de promovare.

Contestatorii au criticat soluția adoptată de Plenul CSM, care a reținut că instituția valorificării vizează exclusiv promovarea efectivă, arătând că regulamentul nu face nicio distincție între cele două tipuri de promovări, apreciind că interpretarea textului din regulament trebuie să asigure drepturi egale atât candidaților la promovare pe loc, cât și celor de la promovare efectivă.

Astfel, s-a susținut că nu există nicio rațiune pentru a nu se recunoaște acest drept de valorificare a rezultatelor concursului și pentru candidații care au susținut concursul pentru promovarea pe loc, atâta vreme cât locurile ocupate inițial de cei promovați pe loc au devenit vacante prin promovarea efectivă a acestora, ele fiind ocupate temporar până la promovarea efectivă.

S-a apreciat că prin maniera de interpretare a regulamentului judecătorii care susțin concursul de promovare pe loc sunt discriminați față de cei care susțin concursul la promovarea efectivă, întrucât aceștia din urmă pot să valorifice rezultatele concursului fără a mai fi nevoiți să susțină un nou concurs de promovare.

2. Apărarea formulată de intimatul Consiliul Superior al Magistraturii

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a arătat că prin Hotărârea Plenului nr.1089 din 19 decembrie 2018 au fost respinse ca inadmisibile cererile formulate de judecătorii CD și RS privind

valorificarea rezultatului obținut la concursul de promovare pe loc în funcții de execuție, din data de 16.09.2018.

Pentru a pronunța această hotărâre, intimatul a avut în vedere faptul că instituția valorificării vizează exclusiv promovarea efectivă, scopul acesteia fiind de a crea posibilitatea ocupării posturilor vacante la instanțele superioare imediat după vacantarea efectivă, fără a mai fi necesară organizarea unui nou concurs de promovare. De asemenea, Plenul a avut în vedere faptul că promovarea pe loc se desfășoară la nivel național numai pentru obținerea gradului corespunzător instanței ierarhic superioare.

3. Procedura derulată

În temeiul art.13 din Legea nr.554/2004, la dosarul cauzei s-au atașat actele administrative atacate și documentația aferentă.

4. Cu privire la competența Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, procedând la verificarea competenței materiale în soluționarea cererii, a constatat că, în conformitate cu prevederile art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004, este competentă să soluționeze cauza.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra contestației

Înalta Curte de Casație și Justiție sesizată cu soluționarea cererii, analizând motivele formulate în raport cu hotărârea atacată, materialul probator și dispozițiile legale incidente în cauză, va respinge cererea, pentru considerentele ce urmează:

1. Argumentele de fapt și de drept relevante

Înalta Curte constată că prin cererea de chemare în judecată contestatorii au supus controlului judiciar hotărârea emisă de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, ca urmare a cererilor adresate Consiliului Superior al

Magistraturii de către CD, judecător la Tribunalul Argeș, și RS, judecător la Judecătoria Câmpulung, prin care au solicitat valorificarea rezultatelor obținute la concursul de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor din data de 16.09.2018.

Potrivit prevederilor art. 30 alin.(4) din Legea nr.317/2004: „Atribuțiile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și ale secțiilor acestuia, referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor, se exercită cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

În conformitate cu prevederile art.43 alin.(1) și alin.(2) din Legea nr. 303/2004, promovarea judecătorilor și procurorilor se face numai prin concurs organizat la nivel național, în limita posturilor vacante existente la tribunale și curți de apel sau, după caz, la parchete, iar concursul se organizează, anual sau ori de câte ori este necesar, de Consiliul Superior al Magistraturii, prin Institutul Național al Magistraturii.

Potrivit art. 45 din aceeași lege, judecătorii și procurorii care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 44 *pot participa la concurs în vederea promovării pe loc, în limita numărului de locuri aprobat anual de Consiliul Superior al Magistraturii.*

Dispozițiile art.106 lit. f) din același act normativ prevăd: “Consiliul Superior al Magistraturii aprobă, prin hotărâre care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I: (f) *Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor*”.

Prin Hotărârea nr. 621 din 21 septembrie 2006 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a aprobat *Regulamentul* privind organizarea și

desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor.

Conform art.1 din Regulament, promovarea judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție, efectivă sau pe loc, la tribunale, tribunale specializate, curți de apel se face numai prin concurs, organizat la nivel național, în limita posturilor vacante existente, respectiv a numărului de locuri aprobat anual de Consiliul Superior al Magistraturii pentru promovarea pe loc. Posturile vacante de conducere de la instanțe și parchete nu se ocupă prin concursul de promovare în funcții de execuție, ci potrivit procedurilor speciale stabilite prin lege și regulament.

În baza art. 4 alin. (2) din Regulament, posturile scoase la concurs pentru promovarea efectivă, respectiv locurile scoase la concurs pentru promovarea pe loc se stabilesc de către Consiliul Superior al Magistraturii, în mod distinct.

Potrivit art. 4 alin. (2²) din același act normativ, la promovarea pe loc locurile scoase la concurs se stabilesc la nivel național, corespunzător gradelor instanțelor sau parchetelor ierarhic superioare pentru care se organizează concursul; în interiorul fiecărui grad, locurile se stabilesc separat, pe materii de concurs. Numărul de locuri scoase la concurs se stabilește cu consultarea prealabilă a ordonatorilor principali de credite, iar alocarea locurilor pe materii de concurs se realizează de către Consiliul Superior al Magistraturii ținând cont de ponderea numărului de cauze la nivelul gradului de jurisdicție pentru care se scot locurile la concurs și de necesitățile sistemului.

Înalta Curte constată că, în cauză, criticile contestatorilor au în vedere, pe de o parte, faptul că regulamentul nu face nicio distincție între cele două tipuri de promovări, apreciind că interpretarea textului din regulament trebuie să asigure drepturi egale atât candidaților la promovare pe loc, cât și celor de la

promovare efectivă, iar, pe de altă parte, criticile privesc aplicarea unui tratament discriminatoriu în ceea ce privește forma de promovare pe loc a judecătorilor și procurorilor prin raportare la modalitatea de promovare efectivă, întrucât aceștia din urmă pot să valorifice rezultatele concursului fără a mai fi nevoiți să susțină un nou concurs de promovare.

Înalta Curte reține că în ceea ce privește modalitatea de promovare a judecătorilor și procurorilor la instanțele și parchetele superioare, reglementarea primară și cea secundară în materie stabilesc două forme de promovare, și anume, *efectivă și pe loc*, ambele în limita unui număr de locuri, respectiv în limita posturilor vacante existente pentru promovarea efectivă și a numărului de locuri aprobat anual de Consiliul Superior al Magistraturii pentru promovarea pe loc.

Principala formă de promovare a magistraților este cea efectivă, întrucât noțiunea de „promovare” implică o avansare într-o funcție sau într-un rang superior și desfășurarea propriu zisă a atribuțiilor ce revin funcției în care s-a promovat, în timp ce promovarea pe loc trebuie privită ca o formă de avansare subsidiară, aceasta presupunând doar obținerea gradului superior, cel promovat într-o asemenea modalitate desfășurându-și în continuare activitatea la aceeași instanță sau parchet.

Potrivit dispozițiilor legale sus-menționate, numărul de locuri alocat pentru promovarea pe loc se stabilește la nivel național, corespunzător gradelor instanțelor și parchetelor, distinct de cele stabilite pentru promovarea efectivă, cu consultarea prealabilă a ordonatorilor principali de credite.

Stabilirea distinctă a numărului de locuri pentru promovarea efectivă și respectiv promovarea pe loc are la bază și rațiuni de ordin bugetar, întrucât în ceea ce privește promovarea efectivă, locurile scoase la concurs sunt deja finanțate, prin

evidențierea lor pe schemele instanțelor, în timp ce scoaterea la concurs a unor posturi pentru promovarea pe loc, separat de posturile vacante efectiv în sistem la nivelele superioare, implică un efort bugetar suplimentar, astfel că pentru organizarea concursului de promovare pe loc este necesară asigurarea în prealabil a finanțării necesare de către ordonatorii principali de credite, respectiv Ministerul Justiției.

În cazul promovării pe loc în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, limitarea numărului de locuri pentru concursul de promovare este determinată. Aceasta pentru că intimata este cea care are în vedere finanțarea locurilor, dar și faptul că judecătorii și procurorii, ulterior promovării pe loc, au posibilitatea de a se transfera la instanța/parchetul corespunzător gradului profesional dobândit.

În același timp, numărul de locuri scoase la concursul de promovare pe loc este influențat și de schemele de personal de la instanțe și parchete, deoarece în situația în care magistrații care au promovat concursul formulează cereri de transfer, este necesar ca la instanțele și parchetele la care li se acordă transferul să existe posturi vacante și susceptibile de a fi ocupate în această modalitate.

Prin urmare, numărul de locuri stabilit pentru concursul de promovare pe loc este determinat, pe lângă obligativitatea finanțării corespunzătoare, și de eventuala posibilitate a magistratului de a-și desfășura activitatea la instanța/parchetul corespunzător gradului profesional dobândit.

Stabilirea de către legiuitor a unor cerințe distincte de promovare este determinată astfel obiectiv, având în vedere cele arătate.

Totodată, Înalta Curte reține că în conformitate cu prevederile art.6 alin.(3) și (4) din Regulament, *prin cererea de înscriere la concurs, fiecare candidat*

poate formula o singură opțiune, care nu mai poate fi modificată după expirarea termenului de înscriere.

Verificând actele și lucrările cauzei, Înalta Curte reține că în cauză contestatorii și-au exprimat opțiunea de promovare pe loc.

Înalta Curte reține că dispozițiile art.30 din Hotărârea CSM nr.621/2006, care prevăd faptul că *pot fi promovați în posturile care se vacantează la instanțele și parchetele pentru care au optat la înscriere*, se referă exclusiv la judecătorii și procurorii care au formulat la înscrierea la concurs *cerere de promovare efectivă*. Aceasta întrucât dispozițiile art.4 alin.(4) din Regulament stabilesc că în cazul promovării pe loc opțiunea candidatului se poate face doar pentru obținerea gradului, deci nu și pentru un post la o anumită instanță, iar, pe de altă parte, alin.(2) al art.30 face trimitere doar la dispozițiile art.28 alin.(4), care se referă exclusiv la promovarea efectivă.

Noțiunea de „discriminare” este definită de art.2 alin.(1) din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, respectiv „orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării. în condiții de egalitate. a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice a/te domenii ale vieții publice “.

Alin. (3) al aceluiași articol exclude din conceptul de discriminare, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor instituite la alin. (1), față

de alte persoane, dacă acestea sunt justificate de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare.

Conform dispozițiilor art. 2 din OG nr.137/2000 discriminarea poate fi invocată numai în raport de anumite situații identice, similare sau analoage în care se află două sau mai multe persoane, față de care se aplică un tratament diferențiat, fără ca acest tratament să fie justificat obiectiv de un scop legitim și fără ca metodele de atingere a acelui scop să fie adecvate și necesare.

În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, prin care s-a statuat că principiul constituțional al egalității în drepturi nu presupune uniformitate, astfel că situații diferite justifică și uneori chiar impun un tratament juridic diferit

Or, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 818/2008, instanțele judecătorești nu au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

Văzând și dispozițiile Hotărârii nr.290/2007 a Plenului CSM prin care a fost statuat faptul că *în cazul promovării pe loc candidații nu au posibilitatea de a valorifica rezultatul obținut*, se constată că hotărârea atacată a fost emisă cu respectarea dispozițiilor legale.

În consecință, în exercitarea controlului judecătoresc asupra legalității și oportunității actului contestat, Înalta Curte constată că intimatul nu a manifestat un exces de putere care, în

înțelesul prevederilor art. 2 alin.(1) litera n) din Legea nr.554/2004, reprezintă „*exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor*”.

De asemenea, Înalta Curte nu poate reține nici critica formulată de contestatori cu privire la faptul că deși au solicitat comunicarea notelor direcției și amânarea soluționării cererilor depuse, Plenul CSM nu a ținut cont de cererile formulate, Înalta Curte constatând că prin soluționarea cererilor formulate de contestatori Plenul CSM nu a încălcat în niciun mod dreptul la apărare al acestora.

Contestatorii au formulat cerere de valorificare a rezultatelor concursului, au prezentat motivele acesteia, iar Plenul CSM, având în vedere dispozițiile art.29 alin.(4) din Legea nr.317/2004 a soluționat cererile formulate, fiind emisă Hotărârea ce constituie obiectul acțiunii de față.

Or, având în vedere faptul că hotărârea ce face obiectul acțiunii judiciare a fost emisă cu respectarea dispozițiilor legale, Înalta Curte va respinge contestația formulată.

2. Temeiul legal al soluției adoptate

Pentru toate aceste motive, în temeiul dispozițiilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, cu modificările și completările ulterioare, Înalta Curte va respinge contestația, ca nefondată.

**Rubrică realizată de
judecător Dragoș Călin,⁴⁸⁶
Curtea de Apel București**

⁴⁸⁶ E-mail profesional: dragos.calin@just.ro.